

ΖΟΡ

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ
ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ**

7

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Στὰ χέρια
τοῦ Ἀγριόγατου

ΝΑ ΛΟΙΠΟΝ, ποῦ ἡ πλαιμέριφι Νάγια μὲ τὸ Βέλο, βρίσκειτῃ ἡ φινικὰ αἰχμάλωτη πρὸ ὄ... ἴτιου κακούργου τῆς ζούγκλας, τοῦ Ἀγριόγατου (*).

Τὸ πῶς βρέθηκε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ φαινιάς αὐτός, τὴν ὥρην ποῦ ἡ Νάγια ἔτρεχε μ'

(*). Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Ζορρό ἐναντίον Ἐλ Ρέου».

ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν τῆς πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἰκαμπάμα, εἶναι: πολὺ εὐκόλο μὰ ἐξηγηθῆ:

Ὁ δολοφόνος αὐτός ποῦ ὁ μαισκοφάρος Ἐκαϊκητής, ὁ θρυλικὸς Ζορρό τῆς Ζούγκλας τὸν εἶχε ἐξαιναγκάσει νὰ φύγη πρέχοντας καὶ πλαικόβλητος πρὸς τὸ καιπαπράσινο βασίλειο τοῦ Ἀμαζανίου, εἶχε σπαιμαπήσει: κάπατε τὴ φυγὴ ποῦ, ὅποιον κατάλαβε πῶς ὁ γίγαντας μὲ τὴ «χρυσὴ μάσκα» δὲν τὸν ἀκάλαιθούσει.

Εἶχε σπαιμαπήσει καὶ εἶχε προσπαιθήσει μὰ μαζέψη πά-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ.

λι γύρω του τους ανθρώπους που, πού είχαν κι' εκείνοι τραπή σ'ε φυγή, μαζί με τόν τρομερό άφεντικό τους.

Δέν άργησε νά σχηματίση και πάλι μιá ομάδα άπό πληρωμένους ληστές που έσερνε μαζί του μέσα στη ζούγκλα, για νά τόν βοηθούν στα άποπρόπαια έγκλήματά του.

Και αύτοι οί τελευταίοι είχαν κάπως ήσυχάσει και είχαν ξομαθρή τó κουράγιο τους, μη βλέπαντας τόν Ζορρό τής Ζούγκλας νά τους κυνηγή.

Θά περιπαιμούσαν χίλιες φορές ό άφεντικός τους ό Άγριόγατος, νά τά είχε βάλει με τήν έπίσημη άστυνομία — δηλαδή με τόν Περέθ και τους άντρες του όλου — παρά μόνα με τόν γίγοντα που φαινόσε τή χρυσή μάσκα τών Ίνδικας, τόν θρυλικό Ζορρό, που ιστ' όνομά του πρέμουν όλοι άμεξοπρέτως οί φαιιάδες κι' οί άνθρωποι που καιταπιέζουν και έκμεταλλεύονται τους άδυνάτους, σ' όλόκληρη τήν περιουχή του Άμαζονίου.

Ώσπασιο δέν μπορούσαν και νά μην ύπακούσουν.

Ήξεραν πολύ καλά πως δέν τó είχε για τίποτα νά βγάλη τó πιστόλι του και νά σκοτώση στη στιγμή τόν πρώτο που θά πολμούσε νά του κάμη κουβάντα για ύποχώρησι...

Ό Άγριόγατος σταμάτησε σ' ένα ξέφωτο.

Ένας προμερός θυμός — που καιεις άπό τους ληστές που τόν τραγύριζαν δέν θυμόεταν νάχε ξαναδή — ζωγραφι-

ζόταν στο πρόσωπό του και στα μάτια του άσπραιφτε μιá λάμψη λύσσας...

Οί γραθιές του ήσαν σφιγμένες με τόση μαινία, που τά νύχια του είχαν χωθή μέσα στο κρέας του..

Έβαλε, με κοφτές διαπαγές και με σκοτεινή έκφρασι, μερικούς άπό τους άντρες του νά προσιέχουν όλόγυρα και με τους ύπόλοιπους που έμειναν κοντά του, προσπάθησε νά βρή κάποιο σχέδιο, με τó όποιο θά έπρεπε αύτή τή φαρά νά έξομπώση όριστικά τó Ζορρό τής Ζούγκλας.

—Τό μαιναδικό εύτύχημα στην προκειμένη περίπτωση, είπε στους ληστές μ' ένα χαμόγελο θριαμβου που σχηματίστηκε ξαφνικά στα χείλια του, είναι ότι ό Ζορρό τώρα δέν είναι μόνος του! Έχει μαζί του κι' έναν άνθρωπο γέρο παιλαπωρημένο άπό τά βασανιστήρια, με έλάχιστες δυνάμεις, που όχι μόνο δέν θά μπαρέση σε τίποτα νά του φανή χρήσιμος αλλά άσφαλώς θά τόν δυσκολεύη κιόμας σε κάθε του κίνησι!.. Θά του δέσει κυριολεκτικά τά χέρια και δέν θά μπορή νά μάς άντιμετωπίση όπως άν ήταν μόνος του κι' έλεύθερος...

Αύτά τά λόγια λέει ό Άγριόγατος, όχι τόσο έπαιδή έπιθυμεί νά δώση στους μπράβους του νά καταλάβουν τόν τράπα που αναλύονται τά σχέδιά του, αλλά έπαιδή έτσι θά τους δώση θάρρος και κουράγιο για νά τά βάλλουν με τόν προμερό έχθρό τους,

πιστεύοντας πώς είναι δυνα-
τόν να τὸν καταβάλουν...

Δὲν προλαβαίνει ὅμως ὁ Ἄ-
γριόγατος μὰ προχωρήσει πα-
ρακάτω στὰ ἐγκληματικά
του σχέδια.

Μιὰ κραυγὴ ἀκιούγεται μέ-
σα ἀπὸ τὴ ζούγκλα καὶ ἀπὸ
τὰ δέντρα ποὺ τριγυρίζουν τὸ
ξέφωτο.

Εἶναι μιὰ σιγανὴ συνθημα-
τικὴ κραυγὴ, ποὺ τὴν γνωρί-
ζουν πολὺ καλά ὅλοι οἱ λη-
στές:

Εἶναι ἡ εἰδοποίησις ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ὁ ἴδιος
ὁ Ἄγριόγατος ἔχει βάλει νὰ
προσέχουν, ὅτι κάποιος ἔρ-
χεται.

Γετιέται ὄρθιος καὶ τρέχει
πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούστη-
κε ἡ συνθηματικὴ κραυγὴ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀντρες
του, πηδάει ἐκείνη ἀκριβῶς
τὴ στιγμὴ στὴ γῆ, ἀπὸ ἕνα
πανύψηλο δέντρο ποὺ εἶχε
σκαρφαλώσει στὴν καρφὴ
του.

Δείχνει μὲ τὸ χέρι κάποιου
καὶ ψελλίζει παραγμένος:

— Ἐρχεται ἀπὸ ἐκεῖ κάτω!
Ἐρχεται πρέχοντας πρὸς τὰ
ἐδῶ!... Εἶναι μιὰ γυναίκα...
Εἶναι μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν
φοράει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα
μαγιό... Εἶναι ἐκείνη ἡ γυναί-
κα, Ἄγριόγατε!... Εἶναι ἡ
Νάγια μὲ τὸ Βέλο!

Ἡ φωνὴ του πρέμει ἀπὸ
τὸν φόβο...

Ὅσο σχεδὸν φοβοῦνται ἐ-
κεῖνοι ποὺ δὲν τὰ πηγαίνουν
καλὰ μὲ τὸν νόμο, τὸν Ζορρό,
ἄλλο τόσο φοβοῦνται καὶ τὴν
παράξενη αὐτὴ γυναίκα, τὴν

Νάγια μὲ τὸ Βέλο.

Τὰ μάτια ὡστόσο τοῦ κα-
κούργου ἀσπράφτουν ἀπὸ μιὰ
ἀλλόκοτη ἀλλὰ θριαμβευτικὴ
λάμψη:

— Ἡ Νάγια!... μουρμουρί-
ζει. Τόσο τὸ καλύτερο λοι-
πόν!... Ἀκριβῶς αὐτὴ μᾶς
χρειαζόταν τούτη τὴ στιγμὴ!
Γρήγορα τὸ δίχτυ!... Κουνη-
θῆτε λοιπόν, ἡλίθιοι! Πρὶν νὰ
φτάσει!... Καὶ προσέξτε πο-
λύ, γιατί τὴν θέλω ὅπωςδήπο-
τε ζωντανή!....

Θέλονται καὶ μὴ οἱ ἐρυθροὶ
δερμοὶ ληστές τοῦ Ἄγριόγα-
του καὶ πιαρ' ὅλον τὸν τρόπο
ποὺ τοὺς ἐμπνέει αὐτὴ ἡ γυ-
ναίκα γιὰ τὴν ὁποία λέμε ὅ-
τι εἶναι μάγισσα, ἀναγκάζον-
ται νὰ τρέξουν νὰ ἐκτελέσουν
τὶς διαταγές του.

Ἔτσι σὲ λίγα λεπτὰ τῆς
ῶρας, ποὺ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέ-
λο ἔχει φτάσει στὸ σημεῖο
ποὺ τῆς ἔχουν στήσει τὴν πα-
γίδα, καθὼς πρέχει ἀνυποψία
στη γιὰ νὰ φτάσει στὴν Ἴ-
κοντάμα, νὰ βοηθήσει τὸν
Ζορρό — ἂν χρειάζεται τὴ βο-
ήθειά της — πέφτει σ' ἕνα
κρυμμένο στὶς φυλλωσιές δί-
χτυ...

Δὲν προλαβαίνει νὰ κἀνη
τίποτα γιὰ μὰ ἐλευθερωθῆ...

Ἡ παιγίδα αὐτὴ εἶναι ἡ
πιὸ ἀποτελεσματικὴ ἀπ' ὅσες
ιστῆνονται συνήθως μέσα στὴ
ζούγκλα.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ γλυ-
τώσει ἀπὸ τὸ δίχτυ, ποὺ σὲ
πιλίζει μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ
καὶ σὲ σηκώνει ψηλὰ στὸν ἀ-
έρα...

Παιθὲνὰ δὲν μπορεῖς νὰ

στηριχτής για να αντισταθής και να αντιδράσεις....

Το μαχαίρι σου δέν μπορείς να το πιατήσεις για να σχίσεις το δίχτυ, γιατί είσαι τόσο σφιχτοδεμένος από παντού, που δέν μπορείς να κινήσεις το χέρι σου, που έξ' άλλου μπορεί να είναι ιμπερδεμένο κι' απομακρυσμένο από το σημείο που χρειάζεται...

Η Νάγια βλέπει με τρόμο τον φοβερό κακούργο Άγριόγατο να έμφανίζεται πίσω από τα φυλλώματα μαζί με δυο—τρεις πολεμιστές του.

Τον ακούει παιγωμένη να μουγγρίζει θρίαιμβευτικά:

Σπουδαίο κυνήγι! Για να δούμε τί θα πη ό Σεινιόρ Ζορ-

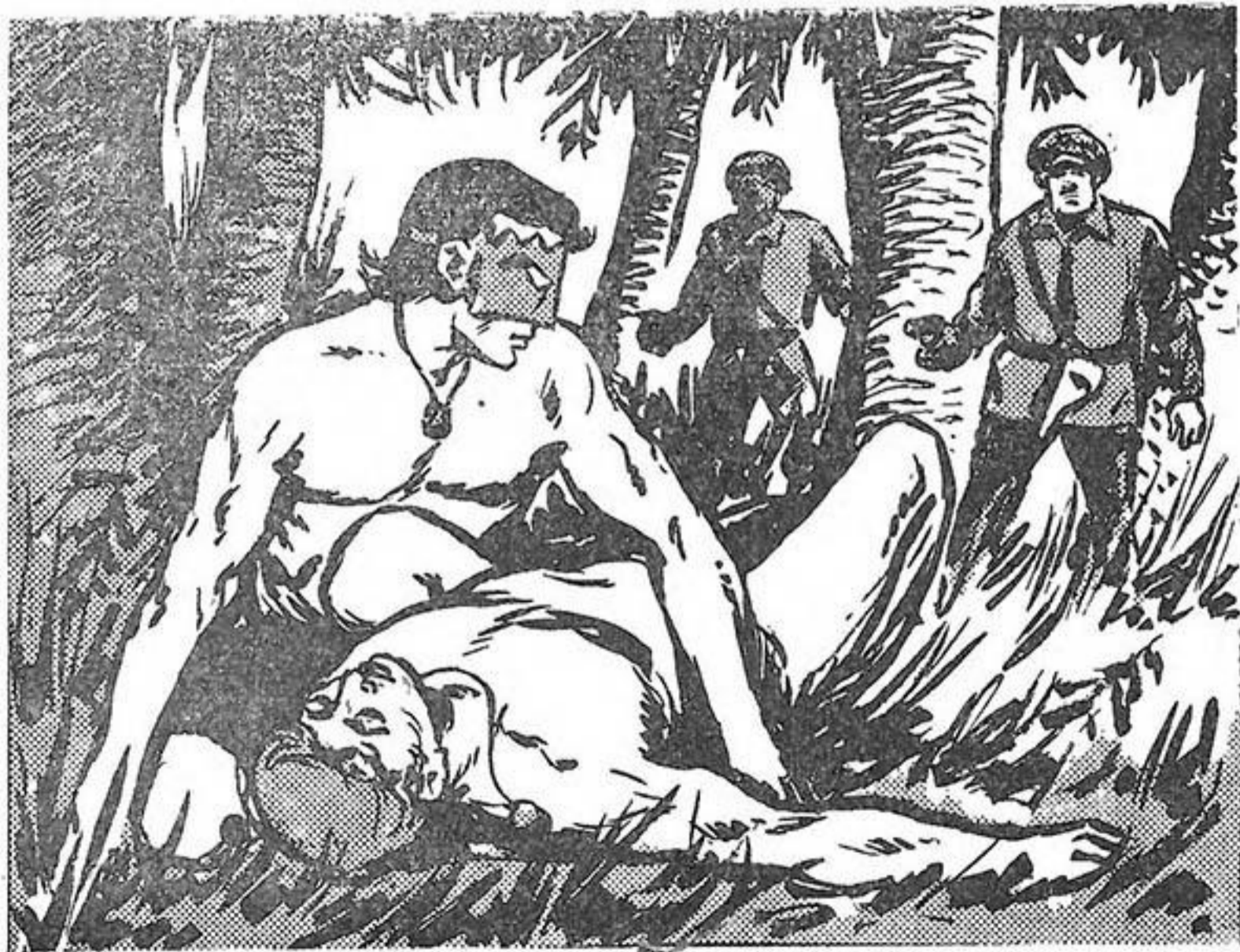
ρό!... "Έχω ακούσει πως σου έχει μεγάλη αδυναμία, γιατί τον έχεις σώσει πολλές φορές, όμορφούλα μου!..

Κι' άμέσως κάνει νόημα στους ανθρώπους του που στέκουν πλάϊ του.

—Πηγαίνετε να κόψετε το δίχτυ και να την κατεβάσετε! διατάζει με σκληρή φωνή. Πάρτε της το μαχαίρι και προσέξτε μην σας ξεφύγει γιατί περιττό να σας πώ τί έχετε να πάθετε μετά!...

Ανατριχιάζοντας από την τρομερή άπειλή που υπάρχει στα λόγια του άρχηγού τους πλησιάζουν τη λευκή γυναίκα.

Σε δύο λεπτά οί διαταγές

— Μην κινηθήτε! Έν όνόματι του Νόμου σας συλλαμβάνω!...

— Που πάς έσύ;

του 'Αγριόγατου έχουν έκτε-
λεσπῆ.

'Η Νάγια με τὸ Βέλο βρί-
σκεται σφιχτοδεμένη μέσα
στὸ δίχτυ, ἀνίκανη νὰ κάνη
τὸ παιραμικρὸ γιὰ νὰ ξεφύγη
ἀπ' αὐτὴ τῆ δύσκολη θέσι.

Τὸ μυαλό της τρέχει πρῶτα
σιτῶν σενιὸρ Ζορρό πὺ ἴσως
νάχη ἀνάγκη τὴν βοήθειά της
αὐτὴ τῆ στιγμή κι' ἐκείνη
δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὴν προ-
σφέρη.

Ὑστερα συλλογίζεται τὸν
πατέρα της, σενιὸρ Περέθ,
τὸν διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας
τοῦ Μαιάου, πὺ θὰ πρέπη
κι' ἐκείνος αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ
βρίσκειται μέσα στὴ ζούγκλα
καὶ κοντὰ στὰ ἐρείπια τῆς ἀρ-

χαίας 'Ἰκοντάμα.

Τί θὰ γίνη ἀλήθεια ἂν συ-
ναντηθοῦν οἱ δρόμοι ἄλων αὐ-
τῶν τῶν ἀνθρώπων μαζί: τοῦ
Ζορρό, τοῦ πατέρα της, τοῦ
'Αγριόγατου, τοῦ 'Ελ Ρέϋ καὶ
τῆς ἴδιας;

Εἶναι τρομερὸ καὶ μόνο πὺ
τὸ σκέπτεται....

Εἶναι τρομερὸ καὶ μόνο
πὺ σκέπτεται πῶς εἶναι δυνα-
τὸν νὰ συναντηθῆ με τὸν πα-
τέρα της καὶ νὰ εἶναι ἐκεῖνος
ὁ πρῶτος πὺ θὰ ξεσκεπάσῃ
τὸ πρόσωπό της ἀπὸ τὸ πυ-
κνὸ βέλο πὺ τῆς τὸ κρύβει.

'Η Νάγια εἶναι σίγουρη,
πῶς, ἂν συμβῆ κάτι τέτοιο, ὁ
σενιὸρ Περέθ ἀσφαλῶς θὰ πά-
θῃ συγκοπὴ καρδίας μέσα σὲ

μιά στιγμή, πράγμα που εκείνη δεν θα μπορούσε ποτέ να συγχωρήσει στον εαυτό της.

Τὴν ὥρα που ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις περνοῦνε ἀπὸ τὸ μυαλό της, οἱ Ἰνδιάνοι τοῦ Ἀγγριόγιαπου τὴ φοριτώνουν σ' ἓνα πρόχειρο φορεῖο καὶ ξεκινοῦν μέσα στὴ ζούγκλα.

Ἡ Νάγια βλέπει ὅτι ὁ ἀρχιλησπὴς δὲν κατευθύνεται αὐτὴ τὴ φορά πρὸς τὴν Ἰκοντάμα...

Ποῦ πηγαίνει;

Τί σατανικὰ σχέδια περνοῦν πάλι ἀπὸ τὸ μυαλό του;

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ καὶ μόνο ἀνησυχεῖ προμερὰ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ζορρό καὶ τὴ δική της....

Μετὰ

τὴν ἀποκάλυψη

Ο ΖΟΡΡΟ τῆς Ζούγκλας ἔχει ἀπομείνει γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα σὰν στήλη ἄλατος, μὲ δυὸ μενταγιὸν στὰ χέρια του, δυὸ μενταγιὸν που ἔχουν δυὸ ὅμοιες φωτογραφίες, τῆς ἴδιας γυναίκας, που εἶναι ἡ μητέρα τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο...

Ὁ Δὸν Πάμπλο — που εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας, τὸν θρυλικὸ Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ — ἔχει ἀνακαλύψει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἓνα ἀπίστευτο μυστικὸ, που οὔτε ἀπ' τὴ φαντασία του ἦταν δυνατὸν ποτέ νὰ τοῦ περάσει:

Ὁ Ἐλ Ρέϋ, ὁ γιγαντόσαυρος βασιλιάς τῆς Ζούγκλας,

που ἦταν συγχρόνως ὁ χειρότερος ἐχθρὸς του μέσα στὸ πράσινο βασίλειο τοῦ Ἀμαζόνιου, εἶναι ὁ δίδυμος ἀδερφὸς τοῦ Κάρλος Ντελόρο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρὸς εἶχε ἐξαφανισθῆ στὴ ζούγκλα καὶ κανεὶς ἀπὸ τότε δὲν εἶχε ἀμφιβολία πὼς εἶναι νεκρὸς ἐδῶ καὶ πάρα πολλὰ χρόνια!...

Πραγματικὰ ὁ Ζορρό, σκυμμένος ἀπὸ πόνω του, καθὼς ὁ Ἐλ Ρέϋ συνέρχεται ἀπὸ τὴ γροθιά στὸ στομάχι που τοῦ ἔχει δώσει ὁ πρῶτος, τώρα μόλις παρατηρεῖ τὴν τρομερὴ ὁμοιότητα που ἔχουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ξανθοῦ γιγάντα...

Ὅσο περισσότερο τὸν ἐξετάζει, τόσο πιὸ πολὺ βεβαιώνεται πὼς μοιάζουν μεταξὺ τους σὰν δυὸ σταλαγματιὲς νερό.

Μιὰ μόνο χτυπητὴ διαφορά ἔχουν:

Ὁ Ἐλ Ρέϋ εἶναι κατάξανθος.

Τὰ μαλλιά του ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ σπαχουῦ.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας εἶναι μελαχροινὸς σὰν κοράκι.

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ λόγος που κανεὶς ὡς τώρα δὲν εἶχε καταφέρει νὰ προσηύξη τὴν τρομερὴ ὁμοιότητα τοῦ ἀρχοντα τῆς ζούγκλας μὲ τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Νάγια μὲ τὸ Βέλο που γιὰ μιὰ στιγμή νόμισε πὼς ἐβλῆτε τὸν ἀμιαρὸ έντομολόγο....

Ἀλλὰ ὁ Ἐλ Ρέϋ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται αὐτὴν τὴν ὥρα...

Τὰ βλέφαρά του τρεμοπαί-
ζουν...

‘Ο Πάντισο Γίγαντας, πού
ὡς γνωστόν δὲν λείπει ἀπὸ
τὴν παρέα, τρέχει κοντὰ στὸ
Ζορρό καὶ τὸν σικουντάει στὸν
ἀγκῶνα.

—“Εἶ!, τσιρίζει. Φωτογρα-
φίες θὰ κυττάτε τώρα;” Ἐχω
στὸν πύργο μὰ σοῦ δείξω ὁ-
λόκληρο ἄλμπουμ ἀπὸ τὰ καλ-
λιστεῖα γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς
«μῆς Ἀμαζόνιος»! Δὲν πᾶμε
νὰ τοῦ δίνουμε, μὴ σηκωθῆ ἀ-
πάνω ὁ ψηλὸς καὶ ὕστερα κα-
λὰ ξεμπερδέματα;

Ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ
τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ Ζορρό τῆς
Ζούγκλας.

Μιὰ βροντερὴ φωνὴ ἀκού-
γεται τὴν ἴδια στιγμή πού
τοὺς κάνει ὅλους ν’ ἀνατιναχ-
τοῦν τρομαγμένοι.

Μιὰ φωνὴ πού δὲν εἶναι κα-
θόλου ἄγνωστη:

—Μὴν κινηθῆ κανεὶς γιατί
θὰ πέσῃ ἀμέσως νεκρός!...
Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ
συλλαμβάνω —ἐπὶ τέλους—
σενιὸρ Ζορρό σὲ συλλαμβάνω
κι’ ἐσένα, κύριε Ἐλ Ρέϋ! Ἦρ-
θε ἢ ὦρα νὰ πληρώσετε τὰ
κακουργήματά σας!

‘Ο Ζορρό μένει ἀναυδος.

‘Ο Ἐλ Ρέϋ συνέρχεται κι’
αὐτὸς τελειωτικὰ καὶ κυττά-
ζει μὲ μεγάλη δυσάρεστη ἔκ-
πληξι τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ
σενιὸρ Περὲθ πού ἔχουν κά-
ναι ἓνα ἡμικύκλιο μέσα στὴ
ζούγκλα κι’ ἔχουν ὅλοι στραμ-
μένα τὰ ὄπλα τους ἐναντίον
τους, ἔτσι πού ἂν κάνουν τὴν
παραμικρὴ κίνησι, νὰ εἶναι
πραγματικὰ χαμένοι...

‘Ο καθηγητὴς Τζένκινς εἶ-
ναι ὁ μόνος πού κάνει ἓνα βῆ-
μα μπροστά.

Στὸ ἀδυνατισμένο ἀπὸ τὶς
κακουχίες πρόσωπό του, εἶ-
ναι ζωγραφισμένος τρομερὸς
θυμὸς.

—Δὲν ξέρω τί λέτε γιὰ κα-
κουργήματα πού ἔχει κάνει ὁ
σενιὸρ - Ζορρό, κύριε Ἀστυ-
νόμει, λέει ἐπίσημα. Ξέρω μό-
νο πὼς ἐμένα αὐτὸς ὁ ἄνθρω-
πος μὲ ἐλευθέρωσε ἀπὸ τοὺς
βασανιστὲς μου, ἀπὸ τὸν ἀ-
παίσιο κακοῦργο Ἀγριόγατο,
πού γυρνάει ἐλεύθερος τόσον
καιρὸ σ’ αὐτὲς τὶς ζούγκλες
κάτω ἀπὸ τὴ μύτη μας! Μοῦ
ἔσωσε τὴ ζωὴ χωρὶς κανένα
ἀντάλλαγμα!

Τοῦ Περὲθ τὸ πρόσωπο
φουντώνει σὲ ἓνα δευτερόλε-
πτο καὶ γίνεται κατακόκκινο.

Μαϊσάει τὰ μουστάκια του
γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὶς φωνές,
γιατὶ ὁ καθηγητὴς εἶναι πρό-
σωπο ἀξιολογέβαστο καὶ μὲ με-
γάλες ἐπιρροές καὶ δὲν τὸν
συμφέρει καθόλου μὰ τὰ βά-
λη μαζί του.

—Σενιὸρ, λέει μόνο καὶ μὲ
θιγμένη ἀξιοπρέπεια, εἶμαι ὑ-
ποχρεωμένος νὰ ἐπιβάλλω τὸν
Νόμο, παρὰ τὶς διαβεβαιώσεις
σας, γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ δου-
λειά μου! Θὰ εἶμαι ὅμως εὐ-
τυχῆς νὰ ἔρθετε στὸ δικαστή-
ριο καὶ νὰ καταθέσετε ὑπὲρ
αὐτοῦ τοῦ δολοφ... αὐτοῦ τοῦ
ἀνθρώπου, ὅλα ὅσα μοῦ εἴ-
πατε!

Ἡ φωνὴ τοῦ Τζένκινς τρέ-
μει ἀπὸ ὀργή.

—Ἀσφαλῶς καὶ θὰ ἔρθω,
σενιὸρ Περὲθ! μουγγρίζει.

Καί νά εἴσαστε βέβαιος ὅτι θά τ' ἀκούσετε καλά γιά τήν ἀνικανότητά σας νά συλλάβετε ἕναν πραγματικό κακούργο σάν τόν 'Αγριόγατο, τόσον καιρό! Θά ζητήσω νά στείλουν τόν ἀντικατασπάτη σας στό Μανάους!...

Παρ' ὅλη τή δύσκολη θέσι πού βρίσκεται ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, ἕνα χαμόγελο εἶναι ζωγραφισμένο στίς ἄκρες τῶν χειλιῶν του.

Διασκεδάζει ἀφάνταστα αὐτή τή στιγμή μέ τή μανία τοῦ ἀγαθοῦ ἀστυνομικοῦ Περέθ, τοῦ ἄσπρονδου.. φίλου του...

Τό πρόσωπο τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἀλλάζει χρώματα μέ

ἐκπληκτική ταχύτητα, σάν νά νάσαι... φωτεινή διαφήμισις!

Τά μάτια του στριφογυρίζουν σάν σβούρες...

Σφίγγει τὰ δόντια του πού πρίζουν ἀπαίσια ἀπό τή φοβερή μανία πού δέν μπορεί νά τήν καταπολεμήση.

Θέλει νά ριχτή καί νά ξεσκίση ἐκεῖνον τόν ἀδυνατισμένο ἀνθρωπάκο πού ἔχει τὸ θράσος νά πού λέη τέτοια λόγια, τή στιγμή πού ἔχει ἔρθει στή ζούγκλα ἀκριβῶς γιά νά τόν βρῆ καί νά τόν ἐλευθερώση ἀπό τόν 'Αγριόγατο.

Φυσικά δέν μπορεί νά ἐκτελέση τήν ἐπιθυμία του καί αὐτός ἀκριβῶς εἶναι ὁ λόγος

— Θές νά σε πνίξω, μωρέ;

— "Οχι καλέ!... Πῶς σοῦ ἦρθε τέτοια ἰδέα;

‘Ο ‘Ελ Ρεύ δεν είναι εύκολος στόχος για τους άστυφύλακες...

που τον κάνει τόσο έξω φρενών.

Αυτός είναι και ο λόγος που ο Ζορρό διασκεδάζει μαζί του παρά τη δύσκολη θέση που βρίσκεται, ενώ ο ‘Ελ Ρεύ κυττάζει ολόγυρα σαν φυλακισμένο ζώο, τις κάνινες των πυροβόλων όπλων που είναι στραμμένες έναντιον του και έναντιον του Μασκοφόρου Έκδικητού...

‘Ο ‘Ελ Ρεύ, ούτε στιγμή δεν φαντάζεται πως ο άνθρωπος με τη χρυσή μάσκα που στέκει στο πλάϊ του, είναι ο δίδυμος αδερφός του.

Στην έκπληξί του ο Ζορρό για την αναπάντεχη εμφάνισι του σενιόρ Περέθ, έχει ά-

φίσει να του πέση το μενταγιόν του Βασιλιά της ζούγκλας, που έξακολουθεί τώρα να μένη κρεμασμένο όπως πάντα σπο φαρδύ και χαλύβδινο στήθος του.

Και ο πρώτος που κινείται ύστερα από τα απειλητικά λόγια του καθηγητού Τζένκινς είναι... ο φοβερός και τρομερός Πάντσο Γίγαντας!

Με τη μεγαλύτερη φυσικότητα ο βοηθός και αρχιμηχανικός του Ζορρό της Ζούγκλας γυρίζει και αρχίζει να προχωρή με όλο του το πάσο προς το μέρος που είναι σταματημένο το έκπληκτικό ζόρικο ελικόπτερό τους, το «Μαύρο Πουλί».

Τρουακτικὸ οὐρλιαχτὸ περισσότερο παρὰ ἀνθρώπινη θυμωμένη φωνὴ ἀκούγεται τότε:

—Ποῦ πᾶς ἐσύ;

Θέλει καὶ δὲν θέλει —τόση εἶναι ἡ ἔντασις τῆς ἀγριοφωνάρας τοῦ Περὲθ —ὁ Πάντσο κοντοστέκεται.

Γυρίζει καὶ κυττάζει παραξενεμένος τὸν μεγαλόσωμο κι ἀγρικωπὸ ἀστυνομικὸ διοικητὴ τῆς Ἀθιέντια ντέλ Σόλ.

Ρωτάει δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὸ στήθος του:

—Ποιὸς; Ἐγώ;

—Ἐσὺ βέβαια!, γρυλλίζει μανιασμένα ὁ Περὲθ. Γιὰ ποῦ τόβαλες;

Ἄντσο τοῦ ἀπαντάει μὲ τὴ μεγαλύτερη εἰλικρίνεια:

—Πάω στὸ ποτάμι νὰ πλύνω τὰ πόδια μου! Ἐχουνε ἰδρώσει καὶ μυρίζουν!...

Ἄντσο λυσσιᾶει καὶ ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του ὁ γιγαντώσωμος ἀστυνομικὸς, πῶς ὁ Πάντσο μιλάει σοβαρὰ αὐτῇ τῇ στιγμῇ.

Νομίζει βέβαια ὅτι τὸν κοροϊδεύει καὶ τὰ μάτια του πετοῦν κυριολεκτικὰ φωτιές.

Τὸ χέρι του κάνει καὶ μιὰ ἐνστικτώδη κίνησι πρὸς τὸ πιστόλι του ἀλλὰ ξαναγυρίζει ἀμέσως στὴ θέσι του.

Πιθανὸν ἂν δὲν ὑπῆρχαν τόσοι μάρτυρες, ὁ Περὲθ νὰ σκότωνε τὸν Πάντσο γιὰ τὴν... αὐθάδειά του.

Περὶσσότερα νεῦρα τοῦ προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἓνας

τριπίθαιμος ἀφθρωπάκος καὶ πάλι δὲν δείχνει νὰ τὸν λογαριάζῃ καθόλου ἐκείνον πρὸς εἶναι τουλάχιστον διπλὸς του.

Μουγγρίζει πάλι κἀνοντας ἓνα ἀπειλητικὸ βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πάντσο:

—Στάσου ἀκίνητος στὴ θέσι σου!

Ἄντσο τρομάζει.

—Γιατί; ψελλίζει μένοντας ἀκίνητος καὶ χάνοντας τὸ χρῶμα του. Εἶναι κανα - ζουζοῦνι ἀπάνω μου; Διώξτε το γρήγορα! Μπορεῖ νὰ μὲ τσιμπήσῃ!

Ἄντσο πᾶει νὰ πάθῃ συγκοπή.

—Μὲ κοροϊδεύεις ἄτιμε; οὐρλιάζει. Θὰ σὲ σκοτώσω στὸ ξύλο!

.. Ἄντσο πᾶει νὰ λιποθυμίση βλέποντας τὸν σειμιῶρ Περὲθ νὰρχεται ἔτσι ἀπειλητικὸς ἐναντίον του.

Ἐσπαρα ὅμως ξεχνιέται καὶ ἀντὶ νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του, ψιθυρίζει μὲ πολὺ μεγάλη ἐκπληξι:

—Νὰ σὲ κοροϊδέψω; Στὴν ψυχὴ τῆς γιαγιάς μου, σοῦ λέω σικέτη τὴν ἀλήθεια, κύριε ἐνωμοτάρχα! Ἄν δὲν πιστεύης, ἔλα κι' ἐσὺ νὰ δῆς ποῦ θὰ τά... πλένω!

Ἄντσο δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ.

Γελάει θορυβωδῶς κι' ἀπὸ τὸ τρελλὸ κέφι ποῦ κάνει ἔχει ξεχάσει καὶ νὰ προσέχῃ γύρω του, γιὰτὶ ὅλοι ἔχουν τόσο ἀφοσιωθῇ στὸν Περὲθ καὶ στὸν Πάντσο Γίγαντα, ποῦ θὰ μπορούσε ἀκόμα καὶ νὰ δραπετεύσῃ μ' ἓνα ξαφνικὸ, με-

γάλο πήδημα πρὸς τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας ποὺ εἶναι στὸ πλάϊ του.

Ὁ ἀστυνόμος ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμὸ τὸν ἄτυχο Πάντσο.

—Θές νὰ σὲ πνίξω μωρέ; οὐρλιάζει ξέφρενα.

—Ὁχι, καλέ, τσιρίζει ὁ Γίγαντας μισοπεθαμένος ἀπὸ τὴν τρομάρα του. Πῶς σοῦ ἦρθε τέτοια ἰδέα;

Ὁ Περὲθ τὸν παρατάει καὶ ὑψώνει τὰ χέρια στὸν οὐρανό, γιατί φοβάται μήπως πάνω στὸν τρομερὸ θυμὸ του τὸν πνίξη στ' ἀλήθεια...

Ὁ Πάντσο ἀνασηκώνει τοὺς ὠμους.

Δὲν καταλαβαίνει ἀπολύτως τίποτα.

Συλλογίζεται πῶς ὅπωςδὴ ποτε ἐκεῖνος ὁ πελώριος ἀντρας θάναί τρελλὸς καὶ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνει εἶναι νὰ φύγη ἀπὸ κοντά του.

Ξεκινᾷ λοιπὸν καὶ πάλι μ' ἐκεῖνο τὸ ἀδιάφορο βῆμα του, πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι ποὺ εἶχε πάρει καὶ προηγουμένως.

Ὁ Περὲθ ἀπλώνει τὴ χερσούκλα του μὲ ἄσπρους ἀφροὺς στὸ στόμα καὶ τὸν ξαναπιάνει.

—Ποῦ πᾶς; μουγγρίζει καὶ τὰ μάτια του ἔχουν ἀρχίσει νὰ κοκκινίζουν...

—Πάλι τὰ ἴδια τσιρίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια ὁ θυμὸς εἶναι ἓνα αἶσθημα ποὺ πολλὲς φορές νικάει κι' αὐτὸν τὸν φόβο ἀκόμα —δὲν ἀπακλείεται νὰ τὸ ἔχετε προσέξει καὶ στὸν ἑαυτὸ σας,

.. Ὁ Πάντσο Γίγαντας λοιπὸν, τόσο θυμώνει — καὶ μὲ τὸ δίκιο του — ποὺ ἐξανίσταται μὲ τὸν τρόπο τοῦ Περὲθ.

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ!, τσιρίζει ἄξαφνα. Σοῦ εἶπα ποῦ πάω καὶ πολὺ σοῦ πέφτει! Ἄν δὲν ἤθελα δὲν σοῦλεγα! Κηδεμόνας μου εἶσαι; Πάω τσάρκα στὸ κάτω τῆς γραφῆς. Πάω.. πάω ποὺ ἔχω ραντεβού μὲ τὸ κορίτσι μου!... Ἔσις τί θές ἀπὸ μένα;

Ὁ Περὲθ μοιάζει σὰν νὰ τὸν ἔχει χτυπήσει κεραυνὸς καὶ νὰ τὸν ἔχει ἀπολιθώση.

— Τί θέλω; γρυλλίζει ὑπόκωφα. Τί λές ὅτι θέλω, διάβωλε; Δὲν εἶπα πῶς σὰς συλλαμβάνω; Πῶς πᾶς νὰ φύγης;

Ὁ Πάντσο Γίγαντας γουρλώνει κάτι ματάρες ἄλλες τόσες.

—Ἄ! ξεφωνίζει μὲ δίκαιη ἀγανάκτησι. Νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια: Εἶπες πῶς συλλαμβάνης τὸν Ζορρὸ καὶ τὸν Ἐλ Ρέϋ... Γιὰ μένα δὲν εἶπες λέξι καὶ νὰ μὴ λές ἄλλα τὴ μιὰ φορὰ κι' ἄλλα τὴν ἄλλη, γιατί θὰ βγάλης κακὸ ὄνομα καὶ δὲν θὰ μπορῆς νά... ψωνίσης μὲ γραμμᾶτια! Ἔχω μάρτυρες καὶ τὰ παιδιὰ πῶς ἐμένα δὲν μὲ συνέλαβες!... Νά: Καὶ ὁ κύριος ἀπὸ κεῖ — καὶ δείχνει τὸν Τζένκινς — ποὺ μοιάζει σὰν... μπαγιάτικος μπακαλιάρης, μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ βεβαιώση! Ἄκόμα καὶ τὰ παιδιὰ τῆς παρέας σου, μ' ὅλο ποὺ εἶσαστε κολληγιά, πρέπει νὰ τὸ παραδεχτοῦν. Ἔ, παιδιά;

Ἄλλὰ ὁ Περὲθ δὲν μπορεῖ

νά άνεχτή περισσότερο τόν καυμένο τόν Πάντσο Γίγαντα καί τυφλωμένος από θυμό, βέβαιος ότι ό άνθρωπάκος τόν κοροϊδεύει συνεχώς, σηκώνει τò χέρι για να τόν χτυπήσει.

Τήν ίδια στιγμή όμως κινείται ό 'Ελ Ρεύ.

Ό βασιλιάς τής ζούγκλας, δέν διασκεδάζει μ' όλη αυτήν τήν ιστορία, όπως ό Ζορρό.

Ό ξανθός γίγαντας δέν ξέρει τόν Πάντσο, ούτε έχει καμμιά ιδέα για τὰ καμώματά του καί τόν τρελλό φόβο του.

Ξέρει μόνο πως όλη αυτή ή φασαρία καί ή προσοχή στραμμένη προς τόν Πάντσο

Γίγαντα καί τόν άστυνόμο Περέθ, είναι μιá μοναδική ευκαιρία για να γλυτώσει από τὰ χέρια τής άστυνομίας.

Μιά καί δυò λοιπόν κάνει ένα ξαφνικό άλμα στα δέντρα που βρίσκονται πίσω του καί τή στιγμή που άκούγονται λυσσασμένες φωνές από τήν πλευρά τών άστυνομικών καί τή στιγμή που πέφτουν καί κανα δυò πυροβολισμοί προς τò μέρος που πήδηξε, εκείνος βρίσκεται κιόλας άρπαγμένος από τὰ φυτικά σχοινιά που κρέμονται παντού μες τή ζούγκλα από τὰ κλαδιά τών δέντρων καί ταξιδεύει με τήν φανταστική ταχύτητα τών πιθήκων...

Καί τότε συμβαίνει καταπληκτικό στην ιστορία γεγονός...

‘Ο άνεκδιήγητος Πάντσο αρχίζει ν’ ανυψώνεται προς τὸν οὐρανό.

‘Ο Περὲθ, ὁ Πάντσο
καί... τὰ λοιπά!

Σ ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ὄλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Περὲθ στρέφουν μέσα σὲ μιὰ στιγμή τὰ ῥπλα τους πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔχει φύγει ὁ λευκὸς γίγαντας καὶ ἀρχίζουν νὰ πυροβολοῦν νὰ τὸν σκοτώσουν.

Τοὺς δύο πρώτους πυροβολισμοὺς ἀκολουθοῦν ἔτσι καὶ ἄλλοι πολλοί, ποὺ ὅμως ἔχουν ὄλοι τους τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Δέν εἶναι καθόλου εὐκόλος στόχος ἓνα σῶμα ποὺ ἀπομακρύνεται μὲ τέτοια ταχύτητα σὲ μιὰ ὀργιαστικὴ βλάστησι

σάν τῆς ζούγκλας τοῦ ‘Αμαζονίου, κάνοντας ἐκείνους ποὺ τὸν σκοπεύουν, μιὰ νὰ τὸν βλέπουν καὶ μιὰ νὰ τὸν χάνουν.

Φυσικὰ καὶ ἡ προσιπάθειά τους μόνο κρατᾶει πολὺ λίγο.

Οὔτε πέντε δευτερόλεπτα δέν κάνει νὰ ἐξαφανισθῆ τελείως ἀπὸ τὰ μάτια τους ὁ ‘Ελ Ρέϋ.

‘Ο Περὲθ γυρίζει μανιασμένος καὶ χειρονομώντας ἀπειλητικὰ μὲ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀνδρῶν του, μ’ ὄλο ποὺ κι’ ὁ ἴδιος ἔχει ρίξει τέσσερις πυροβολισμοὺς μὲ τὰ περιστροφά του, χωρὶς νὰ μπορέσει νὰ πετύχῃ τὸ γιγαντόσωμο βασιλιὰ τῆς ζούγκλας.

—Τὰ μάτια σας χίλια στὸ Ζορρό! οὐρλιάζει. Τούλάχιστον μᾶς ἔμεινε αὐτὸς γιὰ νά...

Σταματάει.

Τὰ μάτια του γίνονται ὀλοσπρόγγυλα καὶ ξεχνιοῦνται ἀνοιγμένα διάπλατα μὲ μιὰ ἔκφραση τελείας ἀπογνώσεως.

Αὐτὸ βέβαια, κρατάει μόνο ἓνα δευτερόλεπτο, καθὼς βλέπει τὸ λυγερὸ κορμὶ τοῦ Ζορρό νὰ χάνεται πετώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἐκείνης ποῦ ἔφυγε ὁ Ἑλ Ρέϋ.

Τὴν ἀμέσως ἐπομένη στιγμή ὁ Περὲθ ἀρχίζει νὰ πυροβολῆ μὲ ἀληθινὴ μανία ἐναντίον τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ ἀλλὰ χωρὶς ἐλπίδα συγχρόνως.

Μαζί του ἀρχίζουν νὰ βάλουν καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀστυνομικοί, μὰ οὔτε κι' ἐκεῖνοι πετυχαίνουν τὸν κινούμενο σιτόχο ποῦ ἐξαφανίζεται μέσα στὴ ζούγκλα.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀπόλυτη σιωπὴ γίνεται μέσα στὸ παρθένο δάσος τοῦ Ἀμαζονίου.

Ὁ Περὲθ κυττάζει τοὺς ἄντρες του καὶ ἀντιστοίχως οἱ ἄντρες του κυττάζουν τὸν Περὲθ, ἀλλὰ χαμηλά, στὶς μπότες του!

Κανεὶς ἀπ' ὅλους δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς συνέβησαν τὰ τραμακτικὰ γρήγορα αὐτὰ γεγονότα, ὥστε ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ οἱ δύο γίγαντες τῆς ζούγκλας βρίσκονταν ἀνυπεράσπιστοι στὰ χέρια τους, τώρα νὰ ἔχουν δραπετεύσει

καὶ οἱ δύο καὶ μάλιστα χωρὶς νάχουν τὴν ἐλπίδα πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς ξαναπιάσουν...

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες δὲν τολμάει ὄχι νὰ πῆ μιὰ λέξι ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τὸν ἐξαγριωμένο διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Ἀθιέντα ντέλ Σὸλ.

Καὶ ἄξαιφνα, ὁ Περὲθ —ὁ ἀφηνιασμένος Περὲθ— βλέπει μπροστά του τὸν... Πάντσο Γίγαντα, ποῦ μὴν ἔχοντας φυσικὰ τὸ θάρρος νὰ ἀποτολμήσῃ νὰ τρέξῃ, τὴ στιγμή ποῦ βλέπει τόσα ὄπλα γύρω του, ἔχει μείνει στὸν τόπο καὶ εἶναι ὁ μόνος ποῦ κυττάζει τὸν ἀστυνομικὸ στὰ μάτια, ἀλλὰ μ' ἓνα βλέμμα ποῦ πιὸ προμαγμένο καὶ θλιβερό εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ....

Μονομιᾶς ἄσπιοι ἀφροὶ λύσισας ἀναβλύζουν ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν τοῦ Περὲθ.

Τὰ χέρια του ἀφίνουν τὰ πιστόλια του νὰ ξαναπέσουν στὶς θῆκες τους καί... σχηματίζονται δύο πελώριες καὶ τρομερὲς γροθιές....

Τὰ δόντια του τρίζουν..

Ὁ ὄγκος του κινεῖται ἀπειλητικὰ ἐναντίον τοῦ Πάντσο Γίγαντα.

Τὰ μάτια του πετοῦν πραγματικὲς ἀστραπές!

Μουγγρίζει μὲ ἀπερίγραπτη λύσισα:

—Καί τώρα οἱ δύο μας!.. Ἐσὺ κι' ἐγὼ!... Ἐσύ, ἄθλιε, ποῦ εἶσαι αἰτία ποῦ μοῦ ξέφυγαν καὶ οἱ δύο...

Ὁ Πάντσο τὸν κυττάζει μὲ

φρίκη και τσιρίζει κατατρό-
μαιγμένος:

—Σου ξέφυγαν οί μεγάλοι
και τώρα θα τὰ βάλης με τό-
παιδάκι σου;

Και τότε συμβαίνει τὸ κα-
ταπληκτικὸ στὴν ἱστορία γε-
γονός, ἀντὶ νὰ λιποθυμήσῃ ὁ
Πάντσο Γίγαντας ἀπὸ τὸν φό-
βο του, πού στὸ κάτω - κάτω
αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά του, νὰ
λιποθυμίση ὁ ... Περὲθ ἀπὸ
τὸ κακό του και νὰ πέσῃ κά-
τω ξερός!

Στὴ στιγμή οί ἄντρες του
τρέχουν και τὸν ἀναισηκώνουν,
ἐνώ ὁ δυστυχῆς ὁ Πάντσο Γί-
γαντας σικύβει ἀπὸ πάνω του
μὲ τρομερὴ περιέργεια.

—Γιὰ δὲς πλάκες! τσιρί-
ζει μὲ γουρλωμένες τὶς ματά-
ρες του. Τὸν χτύπησε ἡλίαισι
κι' ὅμως φοράει καπέλλο!

Τὰ καλά
τῆς συνήθειας...

U ZORRO τῆς Ζούγ-
κλας δὲν μπαρεῖ νὰ πάῃ πο-
λὺ μακριά... Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν
Πάντσο Γίγαντα ὁ ὁποῖος ἔ-
χει ἀπομείνει στὰ χέρια τοῦ
σενιὸρ Περὲθ και τὸν ὁποῖον
ἀφοῦ δὲν διατρέχει κανέναν
πραγματικὸ κίνδυνο, θα μπο-
ροῦσε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀρ-
γότερα ἀπὸ τὸν ἄσπονδο ...
φίλο του, ἔχει μείνει και τὸ
ἐκπληκτικὸ ἐλικόπτερό του τὸ
«Μαῦρο Πουλί» στὴν ἄκρη ἐ-
κείνου τοῦ ξέφωτου...

Στὸ ἐλικόπτερο αὐτὸ ἀπὸ
μιάς ἀρχῆς δὲν ἔχει δώσει
πολὺ μεγάλη σημασία, ὁ Περ

ρὲθ, γιατί ἓνα αὐτόγυρο δὲν
εἶναι και τόσο τρομερὰ ἀξιο-
πρόσεκτο φαινόμενο...

Ἄν μπορούσε ὅμως ὁ χον-
τροαστυνόμος νὰ φαντασθῆ τί
εἶδους μηχανὴ εἶναι αὐτὴ πού
βρίσκεται σ' ἐκεῖνο τὸ ξέφω-
το και πόσο πολύτιμη εἶναι
στὸ ἔργο τοῦ θρυλικοῦ Ζορ-
ρὸ, τότε ἀσφαλῶς πρῶτα γι'
αὐτὴν και ὑπεραι γιὰ ὅτιδή-
ποτε ἄλλο θα εἶχε ἐνδιαφερ-
θῆ.

Κι' ἂν ὅταν συνέλθῃ ἀπὸ
τὴν ὀλιγόλεπτη λιποθυμία του
πάει στὸ «Μαῦρο Πουλί»;

Ἀσφαλῶς τότε τὸ κατα-
πληκτικὸ αὐτὸ μηχανήμα δὲν
πρόκειται νὰ ξαναπετάξῃ μὲ
τὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγλας στὴ
θέσι τοῦ πιλότου... και ἀσφα-
λῶς ὁ καυμένος ὁ Πάντσο Γί-
γαντας θα χάσῃ τὴ δουλειά
του, ἀφοῦ βέβαια δὲν θα χρει-
άζεται πιά... μηχανικὸ ὁ Μα-
σκοφόρος Ἐκδικητής!

Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς
σπουδαίους λόγους, ὁ σενιὸρ
Ζορρὸ δὲν πάει ὅπως εἶπαμε
μακριὰ μὲς τὸ πράσινο βα-
σίλειο τῆς ζούγκλας.

Μόλις τὸν χάνουν ἀπὸ τὰ
μάτια τους οί ἀστυφύλακες
τοῦ Περὲθ και παύουν νὰ πυ-
ροβολοῦν, ἐκεῖνος κάνει μιὰ
μεγάλῃ στροφή, μέσα ἀπὸ
τὰ πυκνόφυλλα δέντρα και ξα-
ναγυρνάει στὸ ξέφωτο ἀπὸ
τὴν πλευρὰ πού ἔχει μείνει
τὸ ἐλικόπτερο...

Τώρα ὅλοι οί ἀστυνομικοὶ
ὡς και ὁ Πάντσο Γίγαντας
ἀκόμα και ὁ καθηγητής Τζέν-
κινς, εἶναι σκυμμένοι πάνω
ἀπὸ τὸν λιποθυμισμένο σε-

“Ένας άνθρωπος κρατάει ένα δίκαννο και είναι κρυμμένος στις φυλλωσιές...”

νιόρ Παρέθ και κάνουν ότι μπορούν για να τον συνεφέρουν.

“Ο Ζορρό βαιδίζει γρήγορα αλλά άθόρυβα προς το «Μαύρο Παυλί».

Κανείς δεν κυττάζει προς το μέρος του.

Κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθή ότι αυτός ο άνθρωπος που μόλις τον πυροβολούσαν μανιασμένα δέκα όπλα μαζί, θάχνη το θράσος να ξαναφανή μέσα στο ξέφωτο.

Και να το περίμεναν, πάλι δεν θάταν εύκολο να τον δούν.

“Ο Μαισκοφόρος Έκδικητής φροντίζει να βρίσκεται συνεχώς το έλικόπτερο, ανάμεσα σ’ αυτόν και στους αντιπάλους του...”

Τελικά μ’ ένα πήδημα αιλούρου βρίσκεται άπάνω στο «Μαύρο Παυλί» και χωρίς κανείς να τον έχει αντιληφθή, ακόμα, θρονιάζεται στη θέση του πιλότου και βάζει μπρος τη μηχανή μέσα σε δύο δευτερόλεπτα.

“Όπως είναι γνωστόν, η μηχανή του εκπληκτικού αυτού έλικόπτερου, είναι τελείως άθόρυβη.

Το υπέροχο ήλεκτροκίνητο αεροσκάφος λοιπόν, ύψώνεται στον αέρα και ακόμα κανείς από τους αστυνομικούς του Παρέθ δεν το έχει αντιληφθή.

“Όταν μάλιστα έρχεται και σπέκεται ακριβώς επάνω από τα κεφάλια της... έκλεκτής όμηγύρεως, γίνεται ακόμα δυσκολότερο να το δούν, γιατί

κάνεις δέν είναι εύκολο νά σηκώση στα καλά - καθούμενα τὸ κεφάλι του νά κυττάξη τὸν οὐρανό, στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ὁ φοβερός καὶ τρομερός προϊστάμενός τους βρίσκεται μισολιπόθυμος κάτω στα χόρτα...

Ὁ Ζορρό δέν χάνει τὴν εὐκαιρία πὸ τοῦ παρουσιάζεται.

Ρίχνει ἓνα συρματόσχοινο μ' ἓνα γάντζο σιγά - σιγά, ὥσπου φτάνει ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅλων ἡ προσοχὴ εἶναι στραμμένη στα μάτια τοῦ Χοντρὸ - Περὲθ πὸ ἔχουν ἀρχίσει νά τρεμοπαίζουν, ἐνῶ ἀκατάληπτες... βλασπήμες βγαίνουν συνεχῶς ἀπὸ τὰ μισόκλειστα χεῖλια του.

Θὰ πιάσω καὶ τὸν ἄτιμο τὸν Ζορρό καὶ τὸν παλιάνθρωπο τὸν Ἐλ Ρέυ καὶ τὴ σκύλα τὴ Νάγια!, μουγγρίζει ἀνάμεσα σ' ὅλα τ' ἄλλα.

Ὁ Ζορρό στὸ μεταξύ σημαδεύει μὲ τὸν γάντζο του ν' ἀγγίξη τὸ κεφάλι τοῦ καθηγητοῦ Τζένκινς, γιατί καταλαβαίνει πὼς μπορεῖ νά τοῦ ἔχη πολὺ περισσότερὴ ἐμπιστοσύνη παρὰ σπὸν Πάντσο Γίγαντα.

Πραγματικὰ ὁ γάντζος ἀκουμπάει σιγά πάλω στὸ κεφάλι τοῦ ἐπιστήμονα.

Αὐτὸς ὁ τελευταῖος τὴν πρώτη στιγμή κάνει μιὰ ἀνεπαίσθητη κίνηση ἐκπλήξεως καὶ παρὰ λίγο νά ξεφωνίση.

Προλαβαίνει ὅμως καὶ ὁ-

Τὸ γερμανικὸ κλειδί πὸ ἔχει πετάξει ὁ Πάντσο, βρίσκει τὸν φονιά στὸ κεφάλι.

ψώνοντας τὰ μάτια, βλέπει τὸν Ζορρό νὰ σκύβῃ ἔξω ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὸ τοῦ ἀεροσκάφους.

Δογκώνει τὰ χεῖλια καὶ καταφέρνει νὰ μὴ βγάλῃ λέξι..

Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς τοῦ κάνει ἓνα νόημα πολὺ ἐκφραστικὸ... Ἀφίνει συγχρόνως τὸν γάντζο νὰ κατέβῃ ἓνα μέτρο χαμηλότερα.

Ὁ καθηγητὴς Τζένκινς πιάνει γρήγορα τὸν γάντζο καὶ τὸν περνᾷ ἀπὸ... τὴν ζώνη τοῦ Γίγαντα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ αὐτὸς ὁ τελευταῖος δίνει τὶς συμβουλές του στοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Περὲθ, γιὰ νὰ τὸν κάνουν γρηγορώτερα καλά:

— Παιδιά, τοὺς λέει τσιριχτά. Χρειάζεται προσοχὴ ὁ κύριος ἀστυνόμος, γιὰτὶ βρίσκεται κι' ἀπάνω στὴν... ἀνάπτυξι!... Ἄν τοῦ ἔρχονται ταχτικὰ τέτοιες λιποθυμίες, νὰ τρώῃ πολλές βιταμίνες καὶ νὰ τοῦ κάνετε ἐνέσεις, γιὰτὶ θὰ... πετάξῃ στὸν οὐρανὸ καὶ θὰ τὸν χάσετε!

Πάνω ἀκριβῶς στὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις, ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο Γίγαντας ἀρχίζει νὰ ἀνυψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, χωρὶς ὅμως κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄντρες τοῦ Περὲθ νὰ τὸν ἀντιληφθῇ, γιὰτὶ καὶ κανένας δὲν ἔδινε τόση ὥρα σημασία στὶς κουταμάρες του.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ καυμένος ὁ Πάντσο βγάζει μιὰ πολὺ τσιριχτὴ στριγγλιὰ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ χάνει τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ πόδια του.

Ὅμως καθὼς στρέφουν καὶ κυττάζονται οἱ ἀστυνομικοί, δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ποιὸς ἔχει φωνάξει.

Κανεὶς δὲν συλλογίζεται νὰ σηκώσῃ κεφάλι πρὸς τὸν οὐρανὸ, γιὰτὶ δὲν εἶναι βέβαια φυσιολογικὸ πρᾶγμα νὰ πιετάξῃ κάποιος σὰν πουλί..

— Ἐσὺ ἔκανες ἔτσι; ρωτᾷνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ πολὺ μεγάλη περιέργεια καὶ γουρλωμένα μάτια.

— Ὁχι!... Μήπως ἐσὺ;

Καθὼς ἀναρωτιοῦνται μὲ τόση κατάπληξι, ὁ Πάντσο Γίγαντας κερδίζει ὀλοένα ὕψος κι' γῆ γίνεται ἓνα πράσινο χαλὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του...

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀσύλληπτη τρομάρα τοῦ ποὺ βρίσκεται στὸν οὐρανὸ, ἔχει μαζὶ καὶ τὴν φυσιολογικὴ περιέργεια γιὰ τὸ γεγονός, γιὰτὶ ἔτσι ὅπως εἶναι ἀρπαγμένος ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς ζώνης του δὲν μπορεῖ νὰ δῇ τὸ ἐλικόπτερο καὶ μέσα στὸν τρελλό του φόβο οὔτε μπορεῖ νὰ σκεφθῇ πὼς εἶναι ὁ ἀφεντικὸς τοῦ ὁ Ζορρό μὲ τὸ ἀθύρικο αὐτόγυρό του...

Λέει λοιπόν:

— Γιὰ κύττα, φίλε μου! Αὐτὰ εἶναι τὰ καλά τῆς συνηθείας! Πέταξα τὴ μιὰ φορὰ καὶ τώρα πετάω καὶ δεύτερη!

Ρίχνει ἄλλη μιὰ ματιὰ κάτω στὴν ἀπέραντη ἄγρια ζούγκλα καὶ τὸ πρόσωπό του γίνεται κάτασπρο σὰν χαρτί.

— Μόνο ποὺ ἀκόμα δὲν τὸ ἔχω συνηθίσει... καὶ τόσο κα-

λά!, ψελλίζει» μέσ' απ' τὰ δόντια που πού χτυπάνε σάν νάχη παγωνιά. Δέν τόχω συνηθίση πολὺ καλὰ καὶ ζαλίζομαι ἀκόμα ἔτσι ψηλά!... θά... θά... θά λιποθυμήσω!

Καὶ ἐπὶ τέλους πραγματοποιεῖ τὴν ἀπειλή του καί... χάνει τὶς αἰσθήσεις του τὴ στιγμὴ σχεδὸν πού κοντεύει νὰ ἀρπάξη τὸ χέρι τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, γιατί ὁ τελευταῖος αὐτὸς ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ἀνεβάζει σιιγὰ - σιιγὰ τὸ συρματοσχοῖνο μὲ τὸν γάντζο καὶ ὁ Πάντσο Γίγαντας πλησιάζει στὸ ἀθόρυβο ἀεροσκάφος χωρὶς νὰ τὸ ἔχη ἀντιληφθῆ.

Μοιάζει σάν τὸ μικρὸ ἔντομο πού κρέμεται ἀπὸ τὸν ἴστο τῆς ἀράχνης καὶ αὐτὴ τὸ τραβάει λίγο - λίγο πρὸς τὸ μέρος της γιὰ νὰ τὸ φέρη στὸ στόμα της...

Ὁ θυμὸς
τοῦ Περὲθ

Ο Λ' αὐτὰ ὅμως γίνονται ὅπως εἶπαμε στὸν οὐρανό, ἀπάνω ἀπὸ τὴν παρθένα ζούγκλα τοῦ Ἀμαζονίου.

Κάτω στὴ γῆ καὶ ἀκριβῶς μέσα στὸ ξέφωτο πού λίγο πρὶν ὁ ἀστυνόμος Περὲθ καὶ οἱ ἄντρες του κρατοῦσαν ὑπὸ τὴν ἀπειλή τῶν ὄπλων τους τὸν Ζορρὸ καὶ τὸν Ἔλ Ρέϋ, τώρα δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνο οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ἀνάμεσά τους ὁ Περὲθ πού ἀνασηκώνεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴ γῆ πού εἶχε πέσει καὶ

εἶναι ἀκόμα μισοζαλισμένος. Παρ' ὅλη τὴ ζαλάδα του ὅμως, δὲν ξεχνάει ποιὸς τὸν ἔχει φέρει σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, πού εἶναι κάπως γελοία καὶ τὸν ρεζίλευει στοὺς ἄντρες του...

Γυρίζει τὸ κεφάλι γύρω - γύρω μανιασμένος καὶ καθὼς τὰ ξαναθυμᾶται ὅλα, καινούργιος θυμὸς ἀστράφτει στὸ βλέμμα του.

— Πού εἶναι; μουγγρίζει τρομερά.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνοίγουν τρομαγμένοι τὸν κύκλο ὀλόγυρά του, κυττάζονται μετὰ ξύ τους μὲ φρίκη καὶ κυττᾶνε μετὰ καὶ τὸν προϊστάμενό τους τὸν Περὲθ:

— Πού εἶναι λοιπόν;

Δεύτερο ὀμαδικὸ κύτταγμα κι' ὕστερα ἀνασηκώνουν ὅλοι μαζί τοὺς ὤμους, σάν καμμιά ὀμάδα παιδιῶν τοῦ σχολείου πού κάνουν... σουηδικὴ γυμναστική, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ δασκάλου των...

Ὁ Περὲθ νοιώθει κάτι σάν τρέλλα νὰ τοῦ χαϊδεύη τὸ μυαλὸ καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί κάνει, ἀνασηκώνει κι' ἐκεῖνος τοὺς ὤμους σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ ψελλίζει:

— Τί σημαίνει αὐτό;

Οἱ ἀστυνομικοὶ ξανασηκώνουν τοὺς ὤμους τους γεμάτοι τρόμο καὶ ὁ Περὲθ γυρίζει καὶ καρφώνει τὸ φλογερὸ βλέμμα του πάνω στὸν καθηγητὴ Τζένκινς πού στέκει λίγο παράμερα.

— Πού εἶναι αὐτὸς ὁ... ὁ τριπίθαμος; τὸν ρωτᾶει μὲ χαζὸ ὕφος.

Ὁ Τζένκινς σοβαρώτατος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

Ὁ Περὲθ κάνει πάλι κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο καὶ μονομιᾶς τὸ ἄσπρο πρόσωπό του γίνεται ὀλοκόκκινο σὰν παπαρούνα.

— Ποῦ εἶναι μωρὲ αὐτὸ τό... πλάσιμα; οὐρλιάζει πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνδρῶν του μὲ ἀφάνταστη μανία. Μιλήστε γιατί χαθήκατε! Τί ἔγινε;

Ἔνας ἀπ' ὅλους τολμάει ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του:

— Ἐδῶ ἦτανε, σενιόρ!

— Μὲ φώτισες, ἠλίθιε! Ἀκριβῶς ἐπειδὴ βρισκόταν ἐδῶ σὲ ρωτάω τί ἔγινε! Ἄν σὰς ξέφυγε, ἂν ἀπὸ δώδεκα ἄντρες ξέφυγε αὐτὸς ὁ τζουτζές, θὰ βάλω νὰ σὰς μαιστιγώσουν ὅλους μέχρι αἵματος!

Ἐνα ρίγος φρίκης περνάει τὶς ραχοκοκκαλιές ὀλονῶν.

Ξέρουν πῶς εἶναι ἱκανὸς νὰ πραγματοποιηθῆσιν χωρὶς καθυστέρησιν τὴν ἀπειλή του ὁ Περὲθ ἀπάνω στὸν θυμό του.

Κάποιος πάλι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀποφασίζει ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.

— Σενιόρ... ψελλίζει. Σενιόρ....

Καὶ σταματᾷ καταφοβισμένος.

Ὁ Περὲθ γιὰ νὰ... τοῦ δώσῃ κουράγιο, τὸν ἀρπάζει μὲ τὴ χερούκλα του ἀπὸ τὸν γακὰ καὶ τὸν τινάζει σὰν σὰ εἶναι κουρέλι.

— Λέγε!, οὐρλιάζει ἄγρια μέσα στ' αὐτί του. Λέγε: Τί «σενιόρ» καὶ «ξε-σενιόρ»; Τί τρέμεις; Τί τρέμετε ὅλοι σὰς; Γυναικούλες εἴσαστε; Τώρα δὲ δὲν ἦταν ἐδῶ πέρα αὐτὸς

ὁ τζουτζές; Τί ἔγινε; Χάθηκε μέσ' ἀπ' τὰ μάτια σας χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε; Δὲν τὸν εἶδατε νὰ φεύγῃ; Πρὸς τὰ ποῦ πῆγε; Μιλήστε!...

Σενιόρ... σενιόρ... ψελλίζει ὁ δυστυχῆς ποῦ δεινοπαθεῖ στὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ ἀφεντικοῦ. Σενιόρ Περὲθ, λένε πῶς ἕνας τέτοιος νάνος... ζῆ μονάχος του σπὸ «Σπίτι τῶν Ἰσκιῶν!»... Ἴσως νάσαι αὐτός!... Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι πραγματικὰ αὐτός!...

— Ἔ! λοιπόν;

— Λοιπόν, σενιόρ... αὐτὸ τὸ σπίτι... ἢ «Κάζα ντές Ὁμπρες»...

— Μίλα πρὶν χάσω τὴν ὑπομονή μου!....

— Λένε πῶς εἶναι στοιχειωμένο!

— Δὲν λένε! Εἶναι!, γιουλίτζει ὁ χοντρο - Περὲθ μὲ βεβαιότητα, γιατί, ἐξουσία - ἐξουσία, ἀλλὰ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ τοῦ Ἀμαζονίου καὶ σέβεται ὅλες αὐτὲς τὶς παραδόσεις καὶ τὰ στοιχεῖα εἶναι πράγματα γιὰ τῶν ὀπείων τὴν ὑπαρξί: δὲν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία!

Γουρλώνει τὰ μάτια ὁ κακομοίρης ὁ ἀστυνομικὸς ποῦ βρίσκεται στὰ χέρια του.

Ὁ Περὲθ μουγγρίζει πάλι σὰν λιοντάρι:

— Καὶ ποῦ εἶναι ὅμως στοιχειωμένο, τί βγαίνει μ' αὐτό;

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος κατοικεῖ ἐκεῖ μέσα!... Ὁλομόναχος!...

— Τῶχω ἀκουστά!

— Λοιπόν γιὰ νὰ ἐξαφα-

νιστή ἔτσι μέσ' ἀπ' τὰ μάτια μας θὰ πῆ πῶς...

Κομπιάζει.

Ὁ Περὲθ γρυλλίζει μὲ γουρλωμένα πάντοτε τὰ μάτια του:

— Τί θὰ πῆ! Μίλα καμμιά φορά! Θὰ μὲ σκάσης!

— Θὰ πῆ πῶς εἶναι κι' αὐτὸς στοιχειό!... Ἴσως νᾶναι φάντασμα! Ἴσως νᾶναι καλλικάντζαρος!

Ἐνα ρίγος φρίκης διατρέχει ὄλους τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Περὲθ καὶ μόνο ὁ καθηγητὴς Τζένκινς κυττάζει μὲ οἶκτο τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸν Νόμο στὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ...

Ὁ Περὲθ ἀφίνει τὸν ἀστὺ φύλακα καὶ σαλιώνει μὲ τὴ μακρὰ του γλώσσα τὰ χείλια του ποὺ ἔχουν ξεραθῆ ἀπὸ τὸν φόβο.

— Ὡστε... Ὡστε δὲν τὸν εἶδε κανεὶς σὰς νὰ φεύγει; μουρμουρίζει καὶ κυττάζει ὀλόγυρά τους μέσα στὴ ζούγκλα.

— Κανεὶς, σενιόρ!

— Χμ!... Καλά!...

Κι' ὁ Περὲθ μ' αὐτὰ τὰ λόγια σκουπίζει τὸν κρῦο ἰδρώτα ποὺ ἔχει ἀναβλύσει στὸ μέτωπό του.

— Ὄταν τελειώσω μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, θὰ πάω στὴν «Κάζα ντές Ὀμπρες», νὰ τὸν συλλάβω μοναχός μου! Μακάρι νᾶναι καὶ ἀερικό, θὰ τοῦ περάσω τὶς χειροπέδες!...

Καὶ ρίχνει ἕνα θριαμβευτικὸ βλέμμα στὸν καθηγητὴ Τζένκινς γιὰ νὰ τὸν πείσῃ πῶς εἶναι ἱκανὸς νὰ κάνῃ αὐ-

τὸ ποὺ εἶπε, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ὁ τρόμος του εἶναι τόσο φανερός ποὺ ὁ ἐπιστήμονας βεβαιώνεται ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τὸ κάνῃ ποτέ...

Ὁ Περὲθ μὲ μιὰ ἀνυπόμονη κίνησι καὶ ξαναβρίσκοντας τὸν καλὸ ἑαυτό του, οὐρλιάζει:

— Γρήγορα στὴ ζούγκλα! Πρὸς τὴ Δύσι!... Ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ξέφυγε ὁ Ζορρό!... Ἄ! Αὐτὴ τὴ φορά θὰ τὸν κυνηγήσω ὡς τὸν θάνατο! Δὲν θὰ γυρίσω στὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, ἂν δὲν τὸν σέρνω πίσω μου δεμένο μὲ σχοινιά!...

Καὶ ἡ ὁμάδα τοῦ ὀλόκληρη ξεκινάει στὴ ζούγκλα, ἐνῶ ὁ καθηγητὴς Τζένκινς πηγαίνει κι' ἐκεῖνος μαζί του, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ ποὺ τὸν σέρνουν ἔτσι σ' αὐτὰ τὰ χάλια ποὺ ἔχει...

Τὸ αἶνιγμα

τοῦ Γαλάζιου ποταμοῦ

Ο ΖΟΡΡΟ τῆς Ζούγκλας βρίσκεται στὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερό του τὸ «Μαῦρο Πουλι» μαζί μὲ τὸν κωμικὸ βοηθό του, τὸν τρομερὸ καὶ φοβερὸ Πάντσο Γίγαντα, ποὺ πραγματικὰ θαυματουργῆσε σ' αὐτὴ τὴν περιπέτειά τους.

Ἐχει στρέψει τὸ ἐκπληκτικὸ ἠλεκτροκίνητο αὐτόγυρο πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ.

Φαίνεται ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος.

Καὶ πραγματικὰ γιὰ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας ὅλα ἔχουν τελειώσει καλά.

Τὸν καθηγητὴ Τζένκινς γιὰ τὸν ὁποῖον καὶ ἔχει κάνει τὴ νυχτερινὴ ἔξοδό του, τὸν ἔχει ἀφήσει ἀσφαλῆ στὰ χέρια τοῦ Περέθ.

Τὸν Πάντσο Γίγαντα ποὺ ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς βρέθηκε μαζί του σ' αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη περιπέτεια, κατάφερε καὶ τὸν ἀπόσπασε χωρὶς μεγάλο κόπο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ... ἄσπονδου φίλου του, τοῦ ἀστυνομικοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ ποὺ εἶχε συλληφθῆ κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν Περέθ, κατάφερε νὰ ξεφύγῃ καὶ κρύβεται τώρα ἀσφαλῆς, στὸ ἀπέραντο, παρθένο βασίλειό του, τὴ ζούγκλα τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου.

ὑπὸ ἄλλες συνθήκες δὲν θὰ γύριζε ποτὲ στὸ κτῆμα του καὶ θὰ ἔψαχνε ἀμέσως νὰ βρῆ τὸν Ἔλ Ρέϋ...

Τώρα ποὺ ἡ μοίρα τὸ ἔφερε ἔτσι νὰ ἀνακαλύψῃ πῶς εἶναι δίδυμος ἀδερφός του, δὲν ἔχει ἄλλη ἐπιθυμία ἀπὸ τὸ νὰ συναντηθῆ μαζί του τὸ γρηγορώτερο, γιὰ νὰ τοῦ πῆ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ὑπάρξεώς τους... Πρέπει νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὴ ζούγκλα ποὺ ζῆ ὀλομόναχος σὰν ἀγριάνθρωπος καὶ νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὸ κτῆμα τοῦ πατέρα τους, ὅπου ἡ μισή του περιουσία τοῦ ἀνήκει...

Ἀναβάλλει ὅμως γιὰ τὸ αὐριανὸ βράδι αὐτὴ τὴν ἐπι-

χείρησι ὁ Ζορρό.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ παίρνει πιά νὰ ξημερώσῃ καὶ ὁ Περέθ — ἔτσι πιστεύει ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς — δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ περισσότερο στὴ ζούγκλα μαζί μὲ τὸν ταλαιπωρημένο καθηγητὴ Τζένκινς...

Θὰ γυρίσῃ ἀσφαλῶς στὸ Ἔλ Χόκλο καὶ ἡ πρώτη του δουλειὰ θὰ εἶναι νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἔχη γυρίσει κι' αὐτός...

Τὸ φεγγάρι ποὺ φώτιζε τὶς τελευταῖες ὥρες τῆς νύχτας τὸν οὐρανὸ ἔφεγγε καὶ σχεδὸν σὰν νάταν μέρα τὴ ζούγκλα, ἔχει κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὰ αἰωνόβια δέντρα.

Ὅμως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀρχίζει νὰ χαράζῃ ἀπὸ τὴν ἀντίπερα πλευρὰ τῆς ζούγκλας...

— Πάντσο, λέει σοβαρὰ ὁ Ζορρό στὸν κωμικὸ φίλο του, εἰλικρινὰ θριαμβευσες σ' αὐτὴ μας τὴν ἐκστρατεία! Ἄν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλα ἔχουν πάει καλά, σ' ἐσένα τὸ χρωστάω! Ἐσὺ μ' ἔσωσες ἀπὸ τὸ κατασκότεινο ὑπόγειο ποὺ μ' εἶχαν ρίξει νὰ σαπίσω!... Ἐσὺ ἔκανες καὶ τὸν Περέθ νὰ πάψῃ νὰ μᾶς προσέχῃ καὶ κατὰφέραμε νὰ διαφύγωμε κι' ὁ Ἔλ Ρέϋ κι' ἐγώ!... Ἐσὺ μοῦ ἔδωσες τὴν ἰδέα ν' ἀνακαλύψω ἓνα πάρα πολὺ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς μου!...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας τὸν ἀκούει μὲ πολὺ μεγάλη συγκίνηση.

Κι' ὁ ἴδιος ἦταν εὐχαριστὴ μὲνός ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Λογαριάζοντας τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ συ-

νήλθε από την τελευταία του λιποθυμία, βλέπει πώς πρέπει να τὰ ἔχη καταφέρει καλά...

Πάντως δὲν περίμενε να ἔχη κάνει καὶ τόσα πολλὰ κατορθώματα καὶ καθὼς ἀκούει τὸν Ζορρό να τοῦ τὰ ἀπαριθμῆ ὅλα μαζί, τοῦ φαίνονται ἀμέτρητα καὶ ἀτέλειωτα.

Τὰ ματάκια του λάμπουν ἀπὸ τὸν θρίαμβο.

Ὡστόσο θέλει καὶ να φανῆ μετριόφρων, γιὰτὶ ἔχει ἀκούσει ὅτι αὐτὸ εἶναι πολὺ καλὸ πράγμα.

Λέει:

— Δὲν βαιριέσαι! Τέτοιες ἀνδριαγαθίες εἶναι... διασκεδάσι γιὰ μένα!... Ὄταν θὰ ξανάρθῃς στὴ ζούγκλα, Ζορράκο, να περάσης ἀπὸ τὸν πύργο να μὲ πάρῃς κι' ἐμένα! Θέλω να δώσω ἓνα καλὸ μπερντάχι σ' ἐκείνον τὸν ληστή τὸν Ἀγριόγατο καὶ ὕστερα να τὸν παραδώσω στὸν Περὲθ να τὸν κρεμάσῃ!

— Ἐν τάξει!, συμφωνεῖ ὁ Ζορρό. "Αν ἔχω καιρὸ θὰ σε βοηθήσω κι' ἐγώ!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας κάτι πάει να πῆ πάλι ἀλλὰ ὁ Ζορρό τοῦ κάνει νόημα μὲ τὸ χέρι να σωπάσῃ.

Τεντώνει τ' αὐτιά του καὶ σκύβει ἄθελα ἀπὸ τὸ «Μαῦρο Πουλι» κυττάζοντας κάτω, πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς ζούγκλας ποὺ μόλις πρὶν λίγο ἔχουν ἀφήσει...

— Τί τρέχει, παιδάκι; τοῦ λέει τσαχπίνικα ὁ Πάντσο, ποὺ γνωρίζει ὡς γνωστὸν καὶ τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἀφεντικού

του... Εἶδες μήπως ἐκείνη τὴν ...πιτσιρίκα ποὺ τριγυρίζει τὶς ζούγκλες μὲ τὸ μαγιώ;

— Συστ!, κάνει ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς σιγά. Τὰ ταμπουρίνος!...

— Θάνατι γιὰ τό... κήρυγμα!, λέει ὁ Πάντσο ἀδιάφορα. Ξημερώνει Κυριακή!

Ὁ Ζορρό ἀναγκάζεται να τοῦ βουλῶσῃ τὸ στόμα.

— Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα κήρυγμα!, τοῦ λέει ἀνυπόμονα. "Αφησέ με ν' ἀκούσω τὸ μήνυμα... ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρον!...

Πραγματικὰ ὁ θρυλικὸς Ἐκδικητῆς μὲ τὴ Χρυσὴ Μάσκα τῶν Ἰνκας, ἀκούει αὐτὰ ποὺ μεταδίδουν ἀδιάκοπα τὰ ταμπουρίνος, κάτω στὴ ζούγκλα.

Τὸ ἐντελῶς ἀθόρυβο σκάφος στὸ ὁποῖο ἐπιβαίνει, τὸν βοηθάει ν' ἀκούῃ καθαρῶτα τὰ χτυπήματά τους καὶ να καταλαβαίνει τὴν πρωτόγονη γλώσσα τους...

Καὶ νά, τί λένε τὰ ταμπουρίνος:

«Ὁ Ζορρό να πάῃ στὸ Γαλάζιο Ποτάμι!... Ὁ Ζορρό, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, να τρέξῃ γρήγορα στὸ Γαλάζιο Ποτάμι... Ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο βρίσκεται σὲ κίνδυνο! Μόνο ὁ Ζορρό μπορεί να τὴν σώσῃ!...»

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς χλωμιάζει μέσα σὲ μιὰ στιγμή κι' ὁ Πάντσο Γίγαντας ποὺ τὸν βλέπει χωρὶς να μπόρῃ να καταλάβῃ τὴν γλώσσα τῶν ταμπουρίνος, τοῦ λέει ἀνήσυχος:

— Χλώμιανες! Φαίνεται πώς σε ζαλίζει τὸ ἐναέριο ταξίδι! Νὰ πάρης μιὰ... δραμαμίνη!

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας δὲν τὸν ἀκούει.

Ἀκούει ἄλλη μιὰ φορά τὰ συνθηματικὰ χτυπήματα τῶν ταμπουρίνος, ποὺ ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια....

Τὸ χέρι του ποὺ κρατᾷ τὸ τιμόνι τοῦ ἐλικόπτερου, κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι.

Τὸ ὑπέροχο σκάφος ἀλλάζει πορεία μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

Ἀπὸ κεῖ ποὺ τραβοῦσε ὀλοταχῶς πρὸς τὴν Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, μὲ μιὰ ταχύτητα πράγματι φανταστικὴ γιὰ ἐλικόπτερο, στρέφει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Γαλάζιου Ποταμοῦ, ποὺ πέφτει στὰ βόρεια τῆς μεγάλης ζούγκλας τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου καὶ βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὶς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ Μπούλα.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ποτάμια, εἶναι φυσικοὶ παραπόταμοι τοῦ Ἀμαζονίου, ὅπως καὶ ἐκατοντάδες ἄλλα ποτάμια τῆς περιοχῆς.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας, ποὺ κάτι καταλαβαίνει ἀπὸ ἀεροναυτικὴ πορεία, παραξενεύεται.

Κυττάζει μὲ ἐκπληξι μιὰ τὴν πυξίδα καὶ τὸν χάρτη, μιὰ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους τὰ μέρη ποὺ περνᾶνε καὶ μιὰ τὸν Ζορρό.

— Γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλό; τοῦ λέει τσιριχτὰ ὅπως τὸ συνηθίζει. Θ' ἀρχίσης νὰ... δου

λεύης καὶ τὴ μέρα τώρα; Πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἢ πολλὴ δούλειά τρώει τὸν ἀφέντη!

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς τοῦ ἀπαντᾷ λιγόλογα:

— Πηγαίνουμε στὸ Γαλάζιο Ποτάμι!

— Καὶ τί πᾶμε νὰ κάνουμε ἐκεῖ πέρα; Αὐτὸ δὲν εἶναι μέρος γιὰ... μπάνιο, γιατί, ὅταν θὰ βγοῦμε ἀπὸ μέσα, θὰ εἴμαστε μπλέ!

— Κάτι πολὺ παρᾶξενο συμβαίνει!, μουρμουρίζει ὁ Ζορρό μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Πρῶτη φορά τὰ ταμπουρίνος μιλᾶνε γιὰ τὴ Νάγια.... Οἱ Ἰνδιάνοι δὲν ταλμοῦν ποτὲ νὰ πλησιάσουν τὸ Γαλάζιο Ποτάμι γιατί τὸ θεωροῦν ὡς ἱερό... Λένε πὼς μόνο οἱ ψυχές μπορούν νὰ παίρνουν τὸ μπάνιο τους ἐκεῖ πέρα...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας σταυροκοπιέται γιατί... πρῶτη φορά στὴ ζωὴ του τρομάζει!

— Χριστὸς κι' Ἀπόστολος!, τσιρίζει. Καὶ τί δουλειὰ ἔχουμε ἐμεῖς, καλέ, νὰ πᾶμε νὰ κολυμπήσουμε τίς... ψυχές μας;

Ὁ Ζορρό τὸν παρατηρεῖ χωρὶς νὰ δίνει σημασία στὰ λόγια του.

Τὸ βλέμμα του ἐνῶ φαίνεται νὰ κυττάζῃ τὸν κωμικὸ σύντροφό του, εἶναι χαμένο στὸ κενό.

Ψιθυρίζει καὶ μοιάζει σὰν νὰ μιλάῃ στὸν ἑαυτό του:

— Ἀφοῦ οἱ Ἰνδιάνοι δὲν πλησιάζουν τὸ Γαλάζιο Ποτάμι, πὼς ξέρουν αὐτοὶ ποὺ παίρνουν τὰ ταμπουρίνος ὅτι ἡ Νάγια κινδυνεύει σ' αὐτὴ

τὴν περιοχή; Εἶναι μυστήριο. Ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ παγίδα ἀλλὰ θὰ τὸ μάθουμε...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας μὲ μιὰ σοβαιρότητα καταπληκτικὴ σκουντάει μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ πέλωριο καὶ γεμάτο ἀτσαλένιες ἴνες μπράτσο τοῦ Ζορρό.

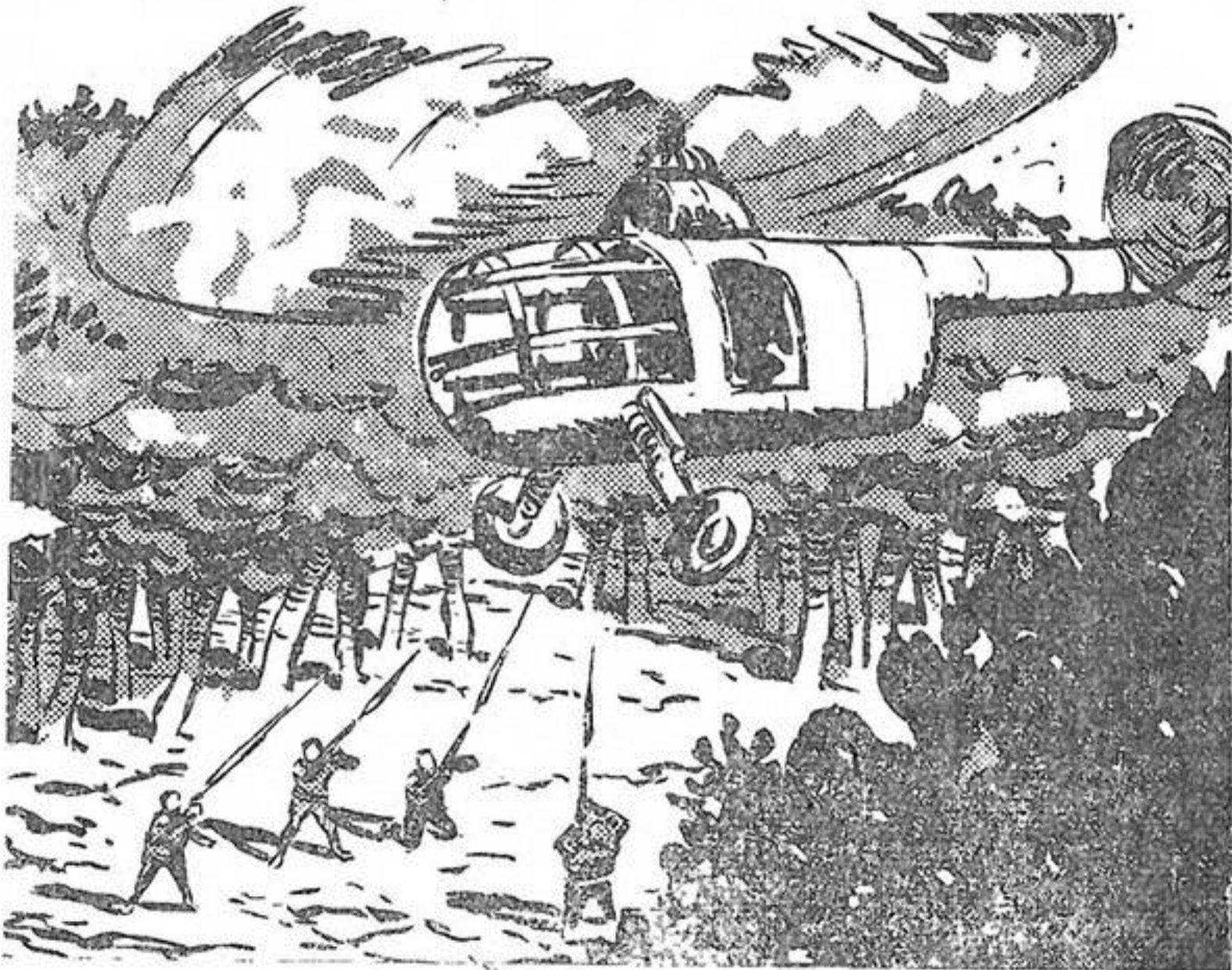
— Ἄκου!, τοῦ λέει. Ξέρεις κάτι, Ζορράκο; Ἐγὼ προσωπικῶς τὰ συχαίνομαι τὰ αἰνίγματα! Ἄν εἶναι παγίδα ὅπως λές, δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω! Νὰ μοῦ λείπη! Ἡ μαμά μου μοῦ ἔλεγε ὅταν ζούσε — Θεὸς σχωρέστην τὴν καυμένη: «Μεταξὺ ἐνὸς πετυχημέ-

νου γλυκίσματος καὶ μιᾶς ἐπικίνδυνης παγίδας, νὰ προτιμᾷς γιγιέ μου, τὸ γλυκό!»

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς δὲν μπορεῖ νὰ μὴν χαμογελάσει μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ πραγματικὰ συμβουλή τῆς μητέρας τοῦ Πάντσο Γίγαντα.

— Καλά, τοῦ λέει γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσει. Δὲν πρόκειται νὰ μάθης τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος... Θὰ σ' ἀφήσω στὸ ἐλικόπτερο γιὰ νὰ εἶσαι ἀσφαλής!

— Στὸ ἐλικόπτερο μ' ἀφῆσες καὶ τὴν ἄλλη φορὰ!, τσιρίζει τρομοκρατημένος ὁ Πάντσο. Στὸ ἐλικόπτερο μὲ ἀφῆ-

Τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό εἶναι ἄτρωπο στὶς σφαίρες τῶν ὀπλων...

σες, πάλι αλλά ήρθε εκείνος ό ψηλός μ' έναν σουγιά κι' ήθελε νά μ' ανοίξη!...

— Κι' ύστερα τί έγινε; ρωτάει ό Ζορρό μ' ενδιαφέρον γιατί δέν τουό τó είχε πή αυτό ό σύντροφός του ως τώρα.

— "Υστερα... ύστερα... ύστερα, νύσταζα πολύ φαίνεται κι' άποκοιμήθηκα! Δέν θυμάμαι!...

Ό Ζορρό τής Ζούγκλας καταλαιβαίνει πολύ καλά τί θα συνέβη ύστερα και χαμογελάει κάτω από τή χρυσή μάσκα του.

Άλλά έχουν φτάσει πολύ κοντά στον προορισμό τους...

Λέει βιαστικά στον κωμικό φίλο του για νά τον καθησυχάση ακόμα περισσότερο:

— Λοιπόν για νά μὴν κινδυνεύης ούτε από τον... ψηλό με τον σουγιά, αυτή τή φορά δέν θα τó προσιγειώσωμε τó «Μαύρο Πουλι» αλλά θα μείνης μαζί του στον άέρα και θα περιμένης τήν επιστροφή μου! Είσ' εύχαριστημένος;

— Μαύρη εύχαρίστησι!, κάνει κλαψιάρικα ό Πάντισο Γίγαντας. Άλλά τέλος πάντων! Τό κάνω μόνο για σένα και νά τó ξέρης! Μήπως έχουν σωθή οι μπαταρίες κι' έρθω κάτω;

— Μή φοβάσαι! Έχει ακόμα ρεύμα για δέκα μέρες!

— "Αν κάνης έντεκα, καήκαμε!, φωνάζει με τρόπο ό τρομαρός Πάντισο Γίγαντας. Νά γυρίσης γρήγορα, τ' ακούς;

Πρός τó Γαλάζιο Ποτάμι

Ο ΠΕΡΕΘ με τους άντρες του και έχοντας μαζί τους και τον καθηγητή Τζένκινς, τρέχουν στη ζούγκλα αλλά δέν συνεχίζουν για πολύ τήν ίδια κατεύθυνσι που έχουν πάρει στην άρχή.

Ξαφνικά ακούγονται μέσ' απ' τó δάσος τά συνθηματικά χτυπήματα των ταμπουρίνος.

Ό Περέθ στέκεται και τά μάτια του γυαλίζουν άγρια.

— Ραμίρεζ!, ουρλιάζει προστακτικά.

Ένας από τους άντρες του που τά χαρακτηριστικά του δείχνουν πως είναι ίνδιάνος, έρχεται και στέκεται «κλαρίνο» μπροστά του:

— Διατάξτε, σενιόρ!

— Μετάφρασε μου γρήγορα, τί λένε τά ταμπουρίνος!

Ό ίνδιάνος που ό άφεντικός του τον όνόμαζε Ραμίρεζ στέκεται και ακούει.

Όλοι οι άλλοι έχουν σταθή ακίνητοι όλόγυρα και κάνουν σιωπή για νά μπορή ό Ραμίρεζ νά μη χάνη ούτε τον παραμικρό ήχο.

Στό τέλος ό τελευταίος αυτός κάνει τή μετάφρασι που του έχει ζητήσει ό Περέθ.

— Σενιόρ, λέγει γρήγορα-γρήγορα, νά τί λένε τά ταμπουρίνος: «Ό Ζορρό νά πάη στο Γαλάζιο Ποτάμι!... Νάγια με τó Βέλο κινδυνεύει!... Μόνο Ζορρό μπορεί νά τήν σώση!...»

Ό χοντρο - άστυνομικός

βγάζει μιὰ κραυγή θριάμβου καὶ τὰ μάτια του γυαλίζουν ἀπὸ εὐτυχία.

— Καὶ μόνον ὁ Περὲθ μπορεῖ νὰ μαγκώσει τὸν Ζορρό!, οὐρλιάζει ξεχνώντας πὼς μόλις προηγουμένως τοῦ ξέφυγε μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια του ὁ Μασκοφορεμένος Ἐκδικητής.

Φυσικὰ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἄντρες του δὲν τολμάει νὰ τοῦ τὸ ὑπενθυμίση.

Ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, βγάζει καινούργια διαταγὴ μὲ βροντερὴ φωνή:

— Πίσω στὸ ἐλικόπτερο! Θὰ πᾶμε μ' αὐτὸ στὸ Γαλάζιο Ποτάμι! Θὰ μᾶς ὀδηγήση ἡ κόρη μου ἡ Ροζίτα!

Κάνει νὰ φύγη κιόλας πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔχει πῆ ἀλλὰ ἕνας ἀρχιφύλακας τὸν συγκρατεῖ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Σενιόρ, λέει μὲ σεβασμό, τὸ Γαλάζιο Ποτάμι πέφτει πιὸ κοντὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε τώρα, παρὰ τὸ ἐλικόπτερό μας. Ἐξ ἄλλου ἐκεῖ πέρα δὲν ὑπάρχει κοντὰ καὶ ξέφωτο γιὰ νὰ τὸ προσγειώσουμε καὶ ἀναγκαστικὰ θὰ περπατήσωμε πάλι...

Ὁ Περὲθ κυττάζει τὸν ὑφιστάμενό του προστατευτικὰ καὶ συλλογίζεται.

Στὸ τέλος στρίβει τὸ μουστάκι του καὶ λέει συγκαταβατικὰ:

— Καλὰ τὰ εἶπες, Φερνάντος! Νὰ μοῦ θυμίσης νὰ σοῦ κάνω πρότασι γιὰ προαγωγὴ!

— Γράθια, σενιόρ! (Εὐχαριστῶ κύριε!)

Τὰ μάτια τοῦ καημένου τοῦ Φερνάντες ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ κι' ὁ Περὲθ δίνει νέο σύνθημα:

— Ἐμπρὸς γιὰ τὸ Γαλάζιο Ποτάμι!...

Καὶ ξεκινοῦν πάλι ὅλοι τρέχοντας.

Ἡ παγίδα

Τὸ «Μαῦρο Πουλί» βρίσκεται μετέωρο μερικὰ μέτρα πάνω ἀπὸ τὶς κορφές τῶν πιὸ ψηλῶν δέντρων ποὺ γέρνουν τοὺς λυγεροὺς κορμούς των πάνω ἀπὸ τὰ γαλήνια νερὰ τοῦ Γαλάζιου Ποταμοῦ.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας δίνει τὶς τελευταῖες του ὀδηγίες στὸν Πάντσο Γίγαντα:

— Θὰ μείνης ἐδῶ καὶ θὰ περιμένης τὴν ἐπιστροφή μου χωρὶς νὰ κουνήσης καθόλου τὸ «Μαῦρο Πουλί» ἀπὸ τὴ θέσι του... Ὅταν σοῦ φωνάξω, θὰ πετάξης τὸ συρματοσχοινο μὲ τὸν γάντζο κάτω. Κατάλαβες;

— Ἐγὼ κατάλαβα! Ἐσύ, ἂν φᾶς τὸν γάντζο στὸ κεφάλι, τί γίνεται;

Ὁ Ζορρό φωνάζει ἀνυπόμονα:

— Θὰ τὸν κατεβάσης σιγά - σιγά!

— Τώρα μάλιστα! Ἐπειδὴ προηγουμένως μοῦ εἶπες νὰ τὸν πετάξω! Νὰ καταλαβαίνομαστε!

— Λοιπὸν σ' ἀφήνω! Μὴν κάνης καμμιά τρέλλα!...

— Τρέλλα ἐγώ; Καὶ τί; Τρέλλος εἶμαι νὰ κάνω τρέλλα; Δὲν τρελλάθηκα!

Ὁ Ζορρό καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ καὶ πολὺ σοβαρὴ συνεννόησι μὲ τὸν Πάντσο.

Βγαίνει ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ παίρνει μιὰ καταπληκτικὴ βουτιά πρὸς τὸ ποτάμι, ἀπὸ πολλὰ μέτρα ὕψος.

Τὸ ὑπέροχο κορμί του σχηματίζει ἓνα μεγαλόπρεπο τόξο στὴν ἀρχή.

Μοιάζει σὰν μιὰ χρυσὴ ἀστραπή στὸ φῶς τοῦ ἡλίου πού μόλις ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ στερέωμα.

Ὑστερα περνάει ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων καὶ κάθετο ἐντελῶς πιά, χύνεται πρὸς τὸ νερό...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται βουερός πυροβολισμός...

Ὁ Ζορρό, πρὶν ἀκόμα τὸ σῶμα του ἀγγίξῃ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ, τινάζεται στὸν ἀέρα σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός.

Μιὰ κραυγὴ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του καί, καθὼς ἀμέσως ὕστερα βουτάει στὸ ποτάμι, τὰ νερὰ βάφονται κόκκινα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος...

Ἐνας ἄνθρωπος κρατᾷ ἓνα δίκανο καὶ εἶναι κρυμμένος στὰ φυλλώματα τῆς ὄχθης βγάζει κι' ἐκεῖνος μιὰ κραυγὴ, ἀλλὰ θριάμβου.

Πετιέται ὄρθιος καὶ τὸ ὄπλο καπνίζει ἀκόμα στὸ χέρι του.

Τὰ ἐγκληματικά του μάτια λάμπουν ἀπαίσια.

Περιμένει στὸ μέρος πού εἶδε νὰ χάνεται τὸ κορμί τοῦ Ζορρό καὶ πού τώρα ἔχει ἀπομείνει μιὰ μικρὴ κόκκινη κηλίδα, νὰ δῆ τὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ νὰ ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ νὰ τοῦ ρίξῃ καὶ τὴ δεύτερη σφαῖρα του...

Τούτῃ τὴ φορὰ τὸ σημάδι θὰ εἶναι ἀκίνητο καὶ πολὺ πιὸ εὔκολο...

Παίρνει ἀπὸ τώρα σκοπευτικὴ γραμμὴ στὴν κηλίδα καὶ περιμένει μὲ τὸ δίκανο στὸν ὦμο.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὑπάρχει καὶ ἄλλος πού ἔχει ἀνησυχήσει μὲ τὸν πυροβολισμό καὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς εἶναι ὁ καημένος ὁ Πάντσο Γίγαντας πού δὲν ἀντέχει στοὺς ξαφνικοὺς κρότους.

Ἀνατινάζεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ παραλίγο νὰ πέσῃ κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ «Μαῦρο Πουλί» στὸ Γαλάζιο Ποτάμι.

Καθὼς ὅμως σκύβει ἔτσι, προλαβαίνει νὰ δῆ τὸν κακούργο στὴν ὄχθη καὶ τὸν Ζορρό νὰ πέφτῃ στὸ νερό, ὅπως καὶ τὴν κόκκινη κηλίδα σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο...

Νοιώθει τρομερὴ ἀγανάκτησι νὰ τοῦ φουσκῶνῃ τὰ στήθια.

— Μπα τὸν ἡλίθιο!, τσιρίζει μανιασμένος γιὰ τὸν δολοφόνο. Ἐέχωρα πού δὲν εἶναι ἡ ἐποχὴ κυνηγίου τώρα, στραβομάρα ἔχει κιόλας; Πῆρε κοτζαμὰν Ζορρό γιὰ... μπε κάτσα! Ἡμαρτον, Θεέ μου! Καὶ ἂν τὸν πέτυχε στὴ... φτερογάλα, πάει καλά! Ἄν τοῦ-

χή κάνει όμως και μια τρύπα στο κεφάλι, θάχουμε ψαλιμούς και έξαπτέρυγα! Κύττα πλάκες! Κι' όσο δεν χωνεύω τα μαύρα!...

Ο Πάντσο θα συνέχιζε πολύ ακόμα την ακατάσχετη φλυαρία του αλλά βλέπει κάτι που τον αναγκάζει να χοροπηδήξει για δεύτερη φορά στη θέση του.

Βλέπει τον δολοφόνο να σημαδεύει πάλι με το δίκαννο στο σημείο που βρίσκεται ο Ζορρό κάτω από τα νερά.

— Θα του ρίξει πάλι!, τσι ρίξει. Κι' αν προλάβει να δει πως είναι άνθρωπος, έχει καλώς... "Αν όμως...

Ο Πάντσο σωπαίνει γιατί βλέπει σ' ένα κιβώτιο μπρός του κάτι σιδερένια κλειδιά και άλλα εργαλεία που είναι για τις επιδιορθώσεις του σκάφους.

Αρπάζει ένα με το ένα χέρι κι' ένα με τ' άλλο και πετάει το πρώτο προς τα κάτω σκύβοντας έξω από το έλικόπτερο, σημαδεύοντας να πέσει πλάϊ στον καινούργιο για να τον αναγκάσει να κυτάξει ψηλά και να του φωνάξει το λάθος του!...

Ωστόσο το γερμανικό κλειδί που έχει πετάξει ο Πάντσο βρίσκει τον δολοφόνο ακριβώς στη μέση του κεφαλιού του.

Ενας κρότος αηδιαστικός από κόκκαλα που σπάνε ακούγεται.

Μια τρομαχτική κραυγή φρίκης.

Ο φονιάς πέφτει ανάσκελα και όπως πέφτει πατάει

αθέλα τη σκανδάλη του δίκαννου.

Η σφαίρα του όρμαεί προς τον ουρανό και... παίρνει από το χέρι του Πάντσο το δεύτερο σιδερένιο εργαλείο που κρατάει.

Ο Πάντσο βγάζει μια φωνούλα φρίκης και πέφτει κι' εκείνος ανάσκελα μέσα στο «Μαύρο Πουλί», λιπόθυμος!

Δυσάρεστη έκπληξι

Ο Αγριόγατος βγαίνει την ίδια στιγμή μαζί με τους ληστές του από τα φυλλώματα του ποταμού που είναι κρυμμένοι.

Έχει αφήσει μόνο τον καλύτερο σκοπευτή του για να χτυπήσει τον Ζορρό.

Το ότι ο άνθρωπος αυτός έπεσε με τη σειρά του νεκρός από την... αστοχία του Πάντσο Γίγαντα, δεν τον ενδιαφέρει.

Αρκεί που ο Μασκοφόρος Έκδικητής δεν υπάρχει πιά.

Η κόκκινη κηλίδα στο ποτάμι βεβαιώνει πως έχει σκοτωθή... Το ότι το κορμί του δεν ξαναέβηκε στην επιφάνεια, δείχνει ότι το δυνατό ρεύμα του Γαλάζιου Ποταμού τον συνεπήρε... Σε λίγο θα τσακιστή το νεκρό κορμί του στους καταρράκτες που χύνονται τρία μίλια παρακάτω, μέσα στη μεγάλη κοίτη του Αμαζονίου...

Υπάρχει όμως το έλικόπτερο επάνω από τα κεφάλια τους.

Ὁ Ἀγριόγατος ἔχει προλάβει νὰ διακρίνη τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Ἀρχίζει νὰ τοῦ φωνάζη νὰ κατέβη νὰ παραδοθῆ, ἀλλοίως θὰ τὸν... καταρρίψη!

Ὁ καημένος ὁ Πάντσο πολὺ πιθανὸν νὰ ὑπάκουε ἀπὸ τὴν τρομάρα του ἀλλὰ εἶναι λιποθυμισμένος καὶ δὲν ἀκούει τίποτα!

Ὁ ἀπαίσιος ληστής μανιάζει καὶ διατάζει ὅλους τοὺς ἄντρες του νὰ πυροβολήσουν τὸ αὐτόγυρο.

Πολλές ὁμοβροντίες πέφτουν καὶ ταράζουν τὴν ἡρεμία τῆς ζούγκλας, ἀλλὰ τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό μένει σπῆ θέσι του πάντα, γιατί εἶναι ἄτρωτο στὶς σφαῖρες τῶν ὄπλων.

Στὸ τέλος κι' ὁ Ἀγριόγατος ἀπελπίζεται καὶ διατάζει τοὺς ἄντρες του νὰ ξεκινήσουν.

— Πάμε σπῆν αἰχμάλωτή μας τώρα!, οὐρλιάζει. Τώρα πού δὲν ὑπάρχει σπῆ μέση ὁ Ζορρό, κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Τζένκινς ὅταν θὰ ξαναπέσῃ στὰ χέρια μου!... Αὐτὴ ἡ μικρὴ

εἶναι σπουδαῖο δόλωμα γιὰ νὰ πιάσω τὸ ψάρι ποὺ θέλω!

Μέσα στὰ μάτια του γυαλίζουν τὰ ἀπαίσια σχέδιά του καὶ χαρὰ τοῦ θριάμβου ποὺ τὰ σχέδια αὐτὰ βαδίζουν ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἔχει ὑπολογίσει.

Ὡς ἓνα σημεῖο ὅμως γιατί καθὼς φτάνουν στὸ μέρος ποὺ ἔχουν ἀφήσει τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο δεμένη χειροπόδαρα καὶ μέσα στὸ δίχτυ της, ὑπὸ τὴν φούρησι δυὸ ἀνδρῶν, βρίσκουν τοὺς ἰνδιάνους αὐτοὺς νεκροὺς μὲ σπασμένα τὰ κεφάλια καὶ ἡ μυστηριώδης γυναῖκα τῆς ζούγκλας ἔχει γίνει ἄφαντη!...

Καταλαβαίνει ὁ καθένας τὴ λύσις τοῦ Ἀγριόγατου.

Τὸ πρόσωπό του γίνεται κάπαιστρο ἀπὸ τὴ μανία καὶ τὰ οὐρλιαχτά του ποὺ διατάζουν τοὺς ληστές του νὰ σκορπιστοῦν καὶ νὰ ψάξουν εἶναι περισσότερο οὐρλιαχτὰ θηρίου παρὰ ἀνθρώπου...

Ὅσο κι' ἂν ψάχνουν ὅμως δὲν μποροῦν ν' ἀνακαλύψουν οὔτε ἵχνος τῆς Νάγιας μὲ τὸ Βέλλο...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν Ἐκδοτικὰ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι ἀναγνώστες μας ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, «Μικροῦ Ἡρώος», «Γκρέκο», «Υπερανθρώπου», «Ταρζάν» κλπ. μποροῦν νὰ τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, Ἀθήνας καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος τῆς τοῦ Ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βεργιζέλου κατ' Ἐυριπίδου γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παν. Χρηστάρα, Πλ. Ἀγ. Νικολάου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΠΑΤΡΑΙ: Βιβλιοπωλεῖον Νικ. Παπαχρήστου, Ἀγ. Νικολάου 16.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΛΑΡΙΣΑ: Χαρτοπωλεῖον Π. Σακκά, Κεντρικὴ Πλατεία

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθ. Παπαδογιάννη, Πλ. Ὁμονοίας.

ΔΡΑΜΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Γιανοππούλου.

ΚΟΖΑΝΗ: Βιβλιοπωλεῖον Θ. Παπαϊωάννου, Β Γεωργίου 4.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου, Σ. Πάππα 50.

ΦΑΡΣΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τσανακόπουλου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΧΑΡΤΟΥΜ: Πρακτορεῖον Ἐφημερ. Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀγγέλου Πολίτη, Λεύκωνος 20.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άρ. τεύχους 7 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσ.ογραφ.κός Δ)ντής: Σ. Άνεοδοουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Άκόμα ένα άριστούργημα του ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ»

ΤΟ ΔΟΚΑΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ένας καταγισμός από δράσι...

• Ένας χείμονος άπροόπτων...

Ένα κύμα συγκινήσεων καί...

Ένας καταράκτης από γέλια:

ΤΟ ΔΟΚΑΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΟΜΩΣ ΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΚΟΥ-
ΓΕΤΑΙ;

ΤΟ ΒΑΔΑΝΕ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ. ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΓΝΥΤΩΣΟΜΕ ΤΗΝ ΤΑΝΤΟΥ
ΑΠ' ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ
ΦΟΝΙΣΣΑΣ.

ΑΑ! Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ
ΤΟΥ ΚΟΓΚΟ... ΦΥΓΕΤΕ.

ΑΠ' ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΠΟΤΑΜΙ ΑΚΟΥ-
ΓΕΤΑΙ Ο ΚΡΟΤΟΣ ΜΙΑΣ ΑΛΥΣΙ-
ΔΑΣ.. ΚΑΘΟΣ ΜΙΑ ΣΚΑΛΑ ΠΕ-
ΦΤΕΙ ΣΤΗΝ ΟΛΘΗ.

ΑΚΟΛΟΥΘΑ ΜΕ
ΚΙΤΟ! Η ΠΡΟΑΙΣΘΗ-
ΣΗ ΜΟΥ ΒΓΗΚΕ ΑΠΗ-
ΘΙΝΗ. ΉΡΘΑΜΕ ΣΤΗΝ
ΟΡΑ!

ΟΜΩΣ Η ΤΑΝΤΟΥ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΚΤΥΠΗΜΑ ΚΑΙ ΦΟΝΑ-
ΖΕΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ .

ΣΟΓΚΑ ΠΟΥ
ΜΠΟΥΡ. Η ΤΑΝ-
ΤΟΥ ΣΑΣ ΦΟΝΑΖΕΙ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..!